

m i h a e l a ș c h i o p u

a-casă

despre copii, iubire și culoare

Asociația părinților copiilor bolnavi de cancer, leucemie și anemii grave

Textele și comentariile din acest album aparțin fie copiilor, fie autoarei, fie sunt povești alcătuite împreună în cadrul programului de art terapie dedicat copiilor și tinerilor diagnosticați oncologic din Institutul Oncologic Alexandru Trestioreanu, București.

Asociația P.A.V.E.L. mulțumește terapeutului prin joc Geanina Pruteanu și terapeutului prin artă Simona Sandu pentru participare. Lor le datorăm comentariile de la paginile: 42,47, 55, 71, cât și imaginile atașate acestora, precum și imagini prezentate la paginile 42, 69 și 72.

Editor: Lucia Știrbu
Concepție grafică, DTP: Mihaela Șchiopu
Corectură: Lucia Știrbu

© Asociația P.A.V.E.L., 2014

Tipărit la tipografia ART Design

144 de pagini

ISBN:

Despre copii, iubire și culoare

Ana vine în sfârșit din salonul ei, unde stătuse luni de zile. E transparentă, un fir de om în cărucior, surâzând neînchipuit de blând... Mama ei, numai grijă, ține discret pânza pe care Ana desenează un bloc și brazi de Crăciun, deși e doar luna septembrie. Bianca, cu un halat acoperindu-i saboții cu antene de buburuză, nu se lasă până nu termină de pictat o lealea. Pentru mămica ei. Mihai cântă tuturor doine românești, acompaniat de mama lui, care știe la perfecție fiecare cuvânt. Nicoleta umple hârtii după hârtii cu prințese-n fuste triunghiulare și mă privește jucăuș șoptind: *când facem o poveste?* Flavius nu încapă cu toate întrebările lui în culorile care se aleargă una pe cealaltă. Zice: *Mami, ți-am făcut un portret abstract.* Carmen se ocupă de *Pisicuța cu băscuță*. Mămica ei pictează și ea o bluză cu inimi concentrice. Alex e la măsuța de lângă rafturi, desenând mandale și temple. Mărunțica lui mamă stă în spatele lui cu o sticlă de apă în mână, atentă ca el să bea suficiente lichide. Vasilică nu vrea pe scaun și, în picioare, printr-o tușă de maestru, închipuie un copac gigantic. Sub care stau cu ochii fișii și nasturi mari pe piept un rând de iepuri aliniați. Tatăl lui joacă șah la măsuța piticilor împreună cu tăticul lui Sebi. Mădălin nu se satură de pictat motani. El e maestrul mondial al pisicimii. Leo, râzând, îmi explică înțelegător că *acasă la mine zboară păsări multe, nu ca aicea*. Bunica lui pictează împreună cu cea a lui Alex din clasa a șasea. Amândouă stau de vorbă despre tinerețea care s-a dus și despre flori în ferestre. Bunica lui Leo termină rapid o pictură neoexpresionistă, fără să aibă habar de ceea ce face. Mama Alinei jură că n-a pictat în veci, dar rezultatul e tulburător. Andreea vrea s-o pictez „pe tot capul”. După, se mișcă precum o împărăteasă. Mama ei zâmbește înșirând mărgeluțe pe ață, cu mare pricepere. Elena, grațioasă, desenează floricele infime pe o cutie în formă de inimă. Apoi coase un ursuleț. Pentru frățiorul care întreabă mereu: *Ce mi-ai adus de la spital?* Ana cea mică își vâra cu patimă mâinile direct în tava plină de culori. Apoi le apasă cu putere pe pânză. Alin face cu pensula un chenar și pe urmă îl umple de culoare, subliniind: *Asta-i pentru Nenicu, fratele meu*. Mămica lui îl ține în brațe, având grijă să stea bine firul de la *branulică*. *Că altfel nu curge bine și mai durează alte ore*. Fabian dansează și are grijă să ascultăm muzică înregistrată de el. Andreea, viitoare studentă la arte, pictează flăcări zburând. Și o siluetă desprinzându-se din cărucior. Mă lămurește: *Asta sunt eu când nu voi mai avea nevoie de roțile astea*. Îi spune mamei care pictează alături: *Ce mult roșu și negru folosești tu... Multă durere trebuie să ai...* Sebi vine către noi cățarat pe un perfuzor, ca și cum ar zbura pe o navă. Elvis vrea să deseneze *o ma-și-nă*. Și încă una. Și un tren cu nas. Dar și un avion. Mămica lui îl privește și pe Edi, care pictează până și fața de masă. Tăticul lui Edi, alături de soția lui, desenează o casă topăind pe un drum șerpuitor. Florin tocmai a terminat de pictat o biserică. Îmi atrage atenția: *E bătrână, pentru că are plete*. Mama lui pune puțin roz în jurul unei flori. Maria desenează încă o casă, între două dansuri, executate în jurul perfuzorului. Și tot așa....

Altfel, toți copiii sunt sub tratament. Unii au suportat operații cumplite. Fiecare părinte și fiecare copil au trecut prin momente de coșmar. Și nu o singură dată. Oricât de greu le este, fiecare clipă e prețioasă.

În fiecare zi nu se poate să nu auzi câte ceva despre *credință, nădejde, iubire și acasă*.

Copiii ne pot vindeca. Așa spune Betty (Elisabeta Niță), psiholog și „profă” de mate.

Să le fie alături e un privilegiu.

Când un copil se apropie de o foaie de hârtie, de cele mai multe ori simte nevoia să deseneze o casă. Acesta este motivul pentru care acest album se numește *A-casă*. În plus, mai e dorul, mai mult sau mai puțin rostit. Albumul cuprinde lucrările copiilor și cele ale părinților lor.

Mihaela Șchiopu, terapeut prin artă și profesor de desen al Școlii de spital P.A.V.E.L.

Asociația P.A.V.E.L (Primind Ajutor, Viața Este Luminoasă), asociația părinților cu copii bolnavi de cancer, leucemii și anemii grave a fost fondată la 10 mai 1996 de un grup de părinți sau rude ale unor copii, tineri sau adulți afectați de cancer, precum și susținători ai acestora, care și-au dorit și își doresc schimbarea în bine a situației copiilor și a tinerilor bolnavi.

Copilul este ca o oglindă care te amețește puțin sau ca o fereastră. Totdeauna copilul te intimidează ca și când știe el ce știe. Nu te înșeli, pentru că spiritul lui este puternic, înainte ca tu să i-l pipernicești. (Antoine de Saint-Exupery)

Au trecut, de la crearea asociației P.A.V.E.L., 18 primăveri cu soare și ploii, cu bucurii și speranțe, în care acești copii nu au încetat să fie înconjurați de căldura celor dragi – părinți și prieteni deopotrivă. Ei au înțeles că nu sunt singuri, că Mărțișorul sau Ziua Copilului, excursiile la București sau taberele la munte și la mare, pomul de iarnă și Moș Crăciun, toate aceste sărbători sunt și ale lor, pentru că le-au trăit și nu le vor uita niciodată. Au înțeles că sunt frumoși și talentați, că pot desena și cânta, că pot dansa și se pot juca în voie, trăind intens toate bucuriile copilăriei.

Picturile, desenele și poveștile din acest album sunt create de către copiii aflați în tratament la Institutul Oncologic „Prof. Al. Trestioreanu” și la Institutul Clinic Fundeni, fiind realizate în cadrul programului de art terapie coordonat cu dragoste și pasiune de către Mihaela Șchiopu, artist, psihoterapeut și profesor la Universitatea de Arhitectură.

Creațiile acestor copii relevă talentul, sensibilitatea și frumusețea inimii acestor copii. Fiecare dintre ei are nevoie de ajutorul nostru, al fiecăruia, în lupta pe care o duce. Putem să-i sprijinim chiar și prin intermediul unor gesturi simple. Dedicăm albumul nostru tuturor acestor mici luptători talentați și familiilor lor, urându-le multă sănătate și forțe noi, odată cu primăvara care ne ajută să renaștem!

Olga Cridland, președinte Asociația P.A.V.E.L.
Iuliana Ghidu, director executiv Asociația P.A.V.E.L.

Dacă vrei să descoperi ce-i iubirea, ce-i suferința, ce-i credința, ce-i prietenia, ce-i valoros în viață... trebuie să-i cunoști pe copiii de la P.A.V.E.L. !

Camelia Demeter, coordonator centru social P.A.V.E.L și asistent social

Pentru acești copii cred că arta este o supapă prin care își exprimă trăirile, dar și o cale de a găsi puterea, curajul, speranța, lucruri care îi ajută să parcurgă mai departe acest drum, deloc ușor nici pentru ei, nici pentru familiile lor.
Geanina Pruteanu, terapeut prin joc

„Chiar dacă am multe greutăți de dus, sunt fericită și optimistă, pentru că eu sunt o pasăre Phoenix. Ea, chiar dacă este doborâtă, reînvie mai puternică și cu mai multă inițiativă...” Cuvintele Francescăi sunt suficiente.

Simona Sandu, terapeut prin artă

Minunile copiilor, izvorâte din pensule însuflețite de multe emoții și dorințe, de-a lungul zilelor petrecute în spital, spun mii de povești. O pânză albă și câteva culori sunt suficiente pentru a exprima o explozie de senzații și trăiri, o poveste nescrisă, dar trăită pe deplin.

Patricia Cosstea, asistent de proiect

Privesc întotdeauna cu uimire și încântare maximă pânzele acestor mici luptători și strivesc o lacrimă între gene, pentru că le cunosc durerea și nu pot să nu mă întreb de unde au ei atâta forță. Este o lecție de viață pe care numai stând în preajma lor o poți învăța.

Din operele lor înțelegi că sunt mult prea îngeri pentru noi, pământeni de rând.

Numai în preajma lor mai poți nutri speranța că mâine va fi, cu siguranță, mai bine ca azi.

Lucia Maria Știrbu, profesor de limba și literatura română și franceză al Școlii de Spital P.A.V.E.L.

Se spune că odată, într-o zi de toamnă, Dumnezeu și-a trimis îngerii să însuflețească culorile, pensulele și pânzele sau colile de hârtie și să le aducă pe când noaptea se îngâna cu ziua copiilor de la Fundeni. Îngerii n-au știut cui să dea mai întâi culorile și-atunci le-au turnat în perfuzoare, arome cu imaginație și talent. Și au mai adus și pensulele, mai mici, mai mari, care se incurcau teribil printre aripile lor, și le-au atârnat zburlete pe la toate ușile și ferestrele. Cu pânzele și colile albe sau colorate au împodobit pereții și mesele. Au bătut puternic din aripi, au pus în mișcare soarele și luna, vântul și ploaia, copacii în floare și brăduții împodobiți, căsuțele multicolore sau bisericile albe și roșii și, în primul rând, au chemat copiii.

Și uite-așa s-au născut opere de artă cu culorile din perfuzii, mișcând pensulele de la uși și ferestre și umplând zeci și sute de pânze sau coli de hârtie cu gândul și inima lor. Purtau semnăturile lor nescrise, dar trăite.

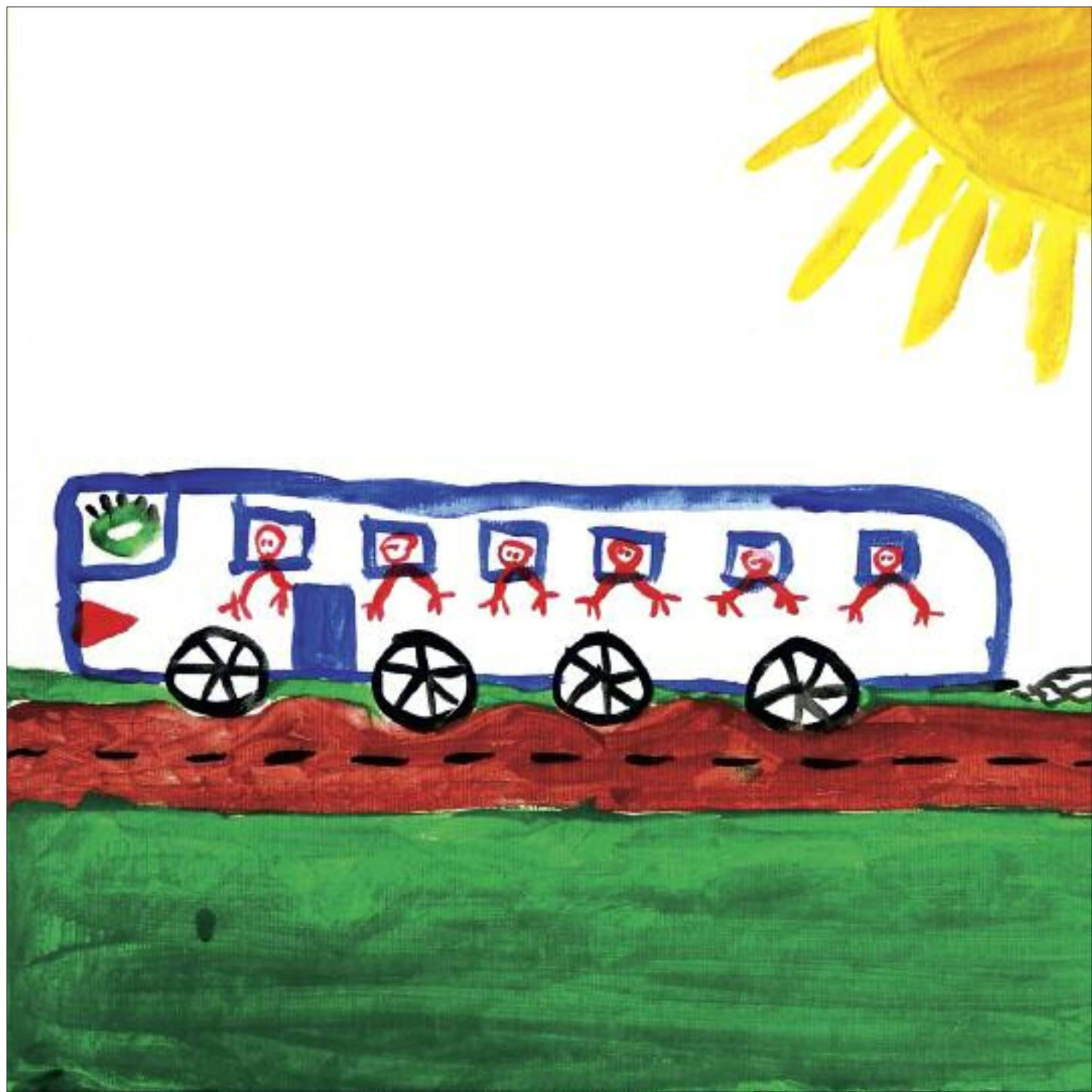
Numele lor vor fi mereu în inimile noastre... Ana, Andrei, Carmen, Ana-Maria, Edi și mereu pe buzele noastre... Ionuț, Leonard, Alin, Andreea, Bianca, Nicoleta, Alexandru, Florin, Vasilică, Florentina...

Fotinică Gliga, psihopedagog și profesor al Școlii de Spital P.A.V.E.L.

Așa începe călătoria...

*Aici, între dealuri suntem noi, adică eu, ăla cocoșat, iar lângă mine sunt mama și sora mea.
În mașină, că pornim la drum, e tata, dar nu se vede că geamul nu-l lasă.
Peste noi sunt păsări multe care vin spre mine. (Mădălin, 8 ani)*

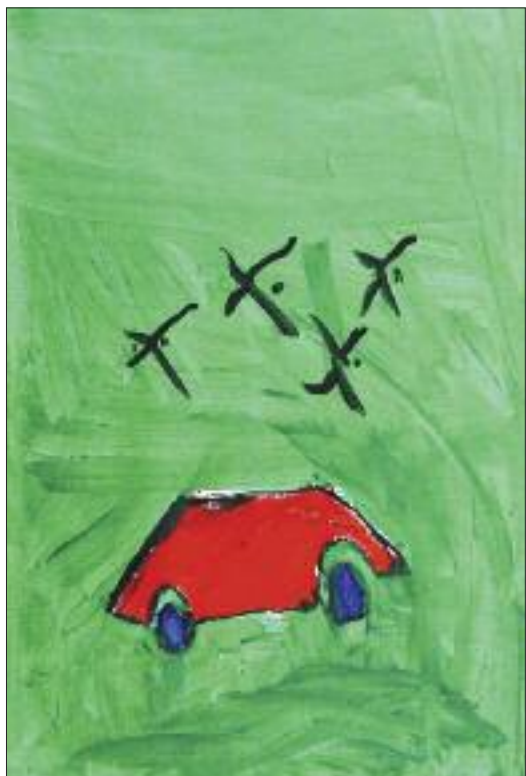

Cu trenul trebuie
să scoți mâinile pe
geam. Altfel, trenul
scoate fum și
nu-ți rămâne decât
să învârți roțile cot
la cot cu ceilalți.
Nu merită.
(Elvis, 4 ani)

Nici cu
autobuzul
nu e mare
scofală. Trebuie să
ai ochii ca
cu geamurile
și nu se prea
potrivește.
(Elvis, 4 ani)

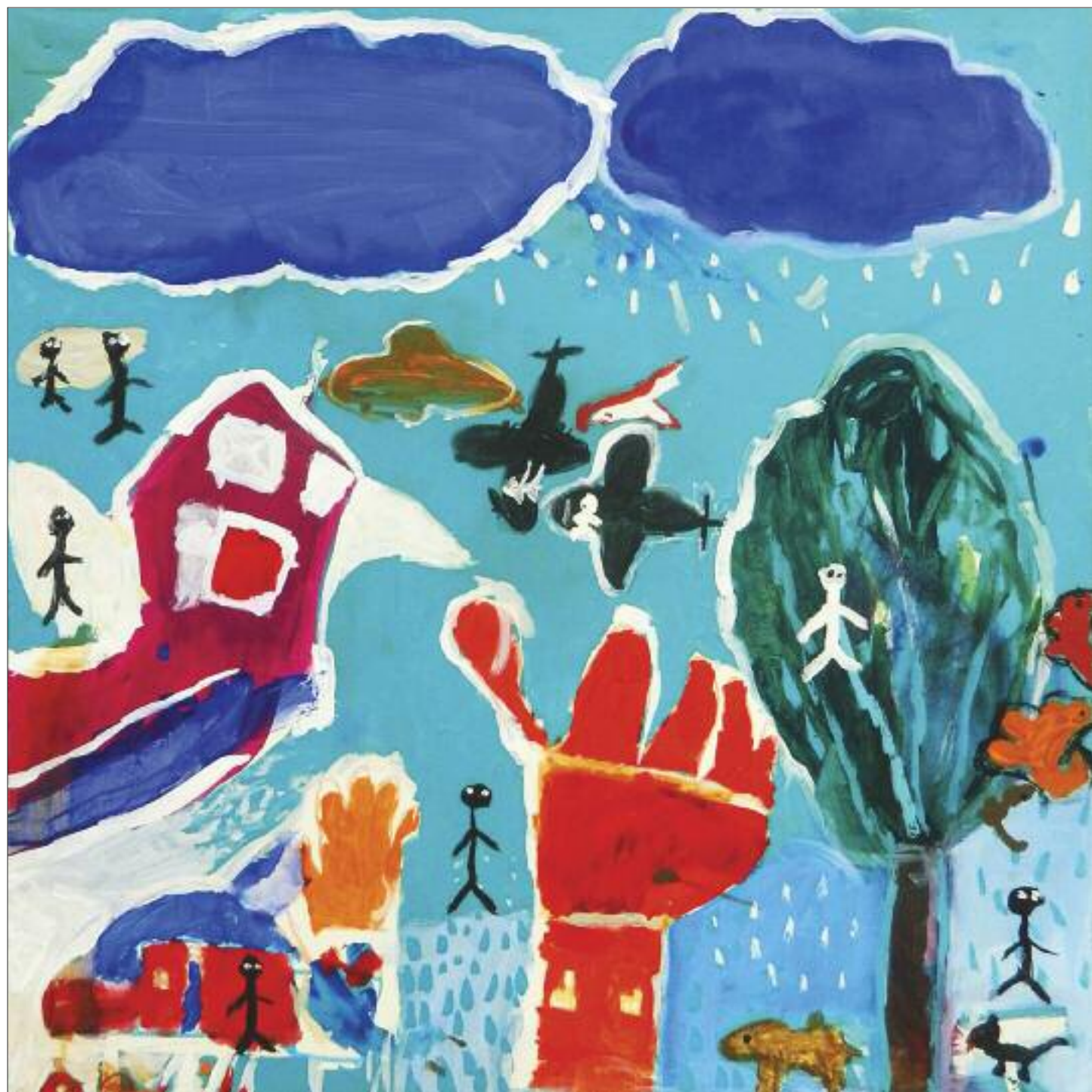
*Orice-ar fi, trebuie să ajungi la spital.
Alin (3 ani), Sebi (5 ani) și Bogdan
(8 ani) au pictat o pânză enormă.
E un soi de hartă pentru cine are nevoie.*

Leo (9 ani) nu poate veni cu mașinuța lui, pentru că „il așteaptă în iarbă până când și-o lua carnetul.“ Așa că ambulanța nu e chiar de lepădat.

*Dacă nu se poate ajunge pe jos,
atunci pe sus, pe deasupra caselor. Facem noi cumva.
(Elvis, 4 ani)*

*Ce să vezi pe drum până la spital?
Blocuri cu ceru-n cap, rachete și căldură. (Alina, 5 ani)*

*Să vii la spital, te cam scutură în salvare.
Dar, mama are fustă dungată și mă apără.* (Nicoleta, 7ani)

Salvarea lui Elvis (4 ani),
deghizată în autobuz.

*Acum mi-am pus eu fusta
lu' mama și părul pe care-l
aveam, pentru că așa am să fiu
când se termină... Și ce-i roșu
e sângele meu bun.
(Nicoleta, 7 ani)*

*Aici sunt eu și aș
aia albastră mă duce
la doamna doctor
Dragomir, care
mă face bine.
(Nicoleta, 7 ani)*

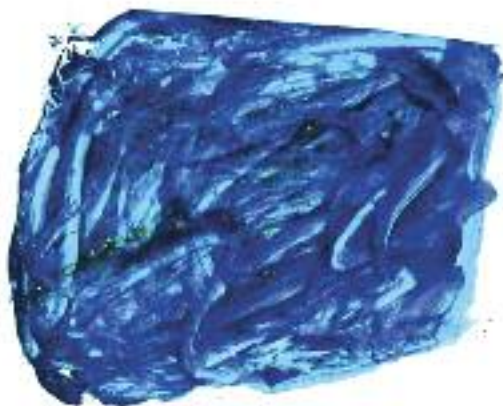
*Doamna doctor
Dragomir.
(Gloria, 9ani)*

Ochiul care te privește aici, în spital.
(Flavius, 12 ani)

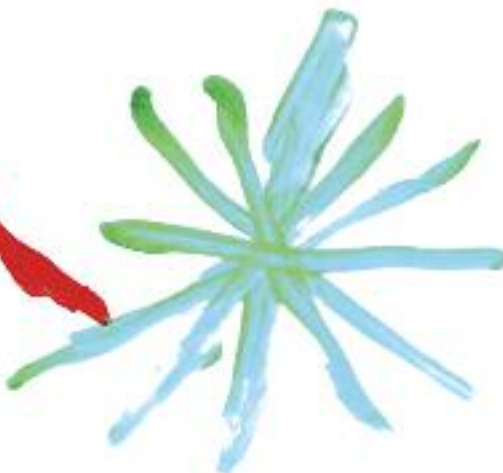

Branula vindecătoare.
(Florin, 13 ani)

*Când îți pune
branulica, te ciupește
așa - iiii,
și pe urmă vine ceva
ca frigiderul,
care te gâdilă cu rece.
Și eu sunt înăuntru
într-o căsuță și
branulica mă ține de mână,
da' de-afară. Atât.*
(Nicoleta, 7 ani)

Spitalul poate să zboare? Da. Cu ce?
Are aripi, alea de le ține sub pernă,
cu icoana lui mami.
(Denisa, 7 ani)

Aici am pictat palatul lupului cu turnulețe pline de sirop. Adică Doamne Doamne șade-n cer și se uită bine, ca să nimerească cu siropul fix în ce vezi tu cu roz. Asta face noaptea, când oamenii sforăie. Când se umplu turnulețele, noi ne sculăm. (Nicoleta, 7 ani)

Prințese în siropate
(Nicoleta, 7 ani)

Palat cu rachetă de apărare.
(Sergiu, 8 ani)

Palatul România.
(Sergiu, 8 ani)

Aici am pus zâna care-și ține coroana
cu genele, pe prietenele ei negre la cap,
dar și un băiat de 4 ani. El stă pe-afară
la bibilici, de-alea cum am avut eu acasă.
(Bianca, 6 ani)

*Am pus și-o frunză
de ceai de mentă,
că-i e sete și să aibă
la el să bea. Palatul
stă cu vârful în cer.
(Bianca, 6 ani)*

*Eu sunt prințesa
din dreapta, cu rochia
pe care ai să mi-o faci
chiar tu. Stau pe deal
sub o lălea.*

*Că nu pot să mă uit
cum plânge pomul.
Îl vezi ce face? Lasă
firimituri și suferă
pentru că pleacă
de la locul lui, să ducă
mere și la sora mea,
Andreea.*

(Bianca, 6 ani)

Vrăjitoarea Mițibau, rușinoasă
din cale-afară. (Nicoleta, 7 ani)

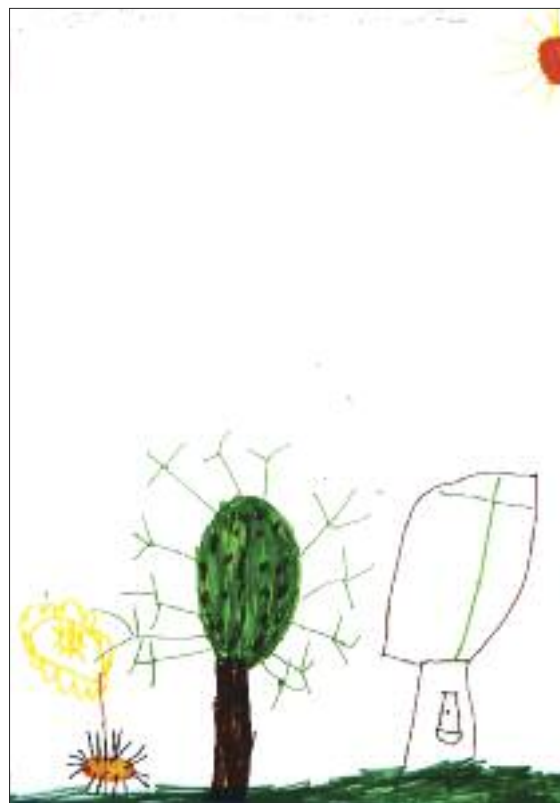

O rochie nu se face de una singură.
Îi trebuie povești ca să se lase
arătată. Și întrebări. Cum e, de unde
vine, cât timp ar vrea să stea
cu persoana care-o primește. Trebuie
s-o dezmierzi, să-i mai pui colo
și colo o lucire și o dantelă.
Toate astea nu merg decât dacă
două ființe fac rugăminți. Când
te-aștepti mai puțin, a ieșit. Așa au
procedat Flori (3 ani)
și voluntara Diana.

*Copacul
cu cercei
și zâna coafată
de un nor.*
(Nicoleta, 7 ani)

*Acasă e castelu' meu, că așa-l cheamă pe locul unde
stau eu. Acasă am bicicletă și pe fratele meu.
Mai e și mamaia, care-mi face ciorbă cum am eu chef.
Și acasă o să mă fac mare, pentru că aicea,
la spital, rămân cum am venit.*
(Alin, 3 ani)

Operă în duet

*Aici suntem noi, adică eu și Alin, și suntem prinți
la casa noastră, care-i o inimă pe iarbă. (Bianca, 6 ani)*

*Și deasupra pun eu niște nori cu picioare, ca să aibă cu ce merge pe sus,
să nu se-mpiedice de oamenii care trec pe-acolo, adică de îngeri. (Alin, 3 ani)*

*Palatul ăsta are margini roz ca să arate că e pe dinăuntru
șerbet pentru musafiri.*

*El, adică palatul, plutește pe valuri de iarbă,
pentru că pământul se mișcă și ne clatină rău pe toți.*

(Maria, 3 ani)

*Prințesa mea a avut planete-n
buzunar. I-au zburat când
se pieptăna și acum nu le mai prinde,
că soarele e de foc și o supără la degețele.*
(Dani, 5 ani)

*Eu și cu sora mea avem palat, dar și câte-o pasăre care păzește
turta dulce, să n-o mănânce îngerii.
Ca să nu rămânem fără ușă. Că din turtă dulce e făcută.
Așa că iau și ei de poftă câte-un pic. (Bianca, 6 ani)*

De ce, n-ai mai
văzut casă roșie?
Și ce, de ce să nu
pun negru?
Ba pun, că e
noapte. Nu vezi că
e lumina aprinsă?
E casa lui Puchi.
A fugit din hârtie,
că am zis eu
că-i urât. Așa
trebuie eu să-l fac.
Urât de tot, pentru
că așa arată.
(Nicoleta, 7 ani)

Câte ceva despre Puchi, întuneric și doi spiriduși. (Nicoleta, 7 ani)

Coroana reginei Adi, care e stăpâna spiridușilor.

Cineva atât de urât, că strălucește. Puchi a vrut să fie și el spiriduș, dar arăta groaznic și nu s-a putut.

Spiridușii sunt când sus, când jos. Jos râd și sus trebuie să fie înfășați, că le e dor de acasă.

„Familia prințesei care s-a născut
din nori mici. Mama și tatăl ei, dar
și bunica se uită la prințesă,
că e albastră și își zic: Dacă o să plece
repede? Dacă se duce la zmeura aia de
pe sus?” (Dani, 5 ani)

*Ăsta e palatul lui Fonț. El o are
pe mama lui afară și nu poate
să o cheme că ea nu aude ce zice el.
Are părul lung și asta-i ține
urechile închise. Dar lui îi place
părul lung. (Dani, 5 ani)*

Palatul unde mireasa are buchet e unul cu păsări multe. Ea stă cu spatele, că a durut-o capul și acum miroase florile. Lângă ea e sora ei, care are un fir de care scutură și imediat se vede o inimă. Atunci mireasa se întoarce cu fața. Palatul are și un râu ud, peste care se pune un pod când treci, ca să nu-ți murdărești pantofii. (Elena, 9 ani)

Când e vorba despre păr lung,
despre porți care pot fi niște șerpi,
despre întrebări și răspunsuri
în șoaptă, mama lui Dani (5 ani)
le poate pe toate.

Palatul lupului rău care plânge încontinuu (Nicoleta, 7 ani)

Regina râde că-i rea și nu-i pasă de prințul care plânge.

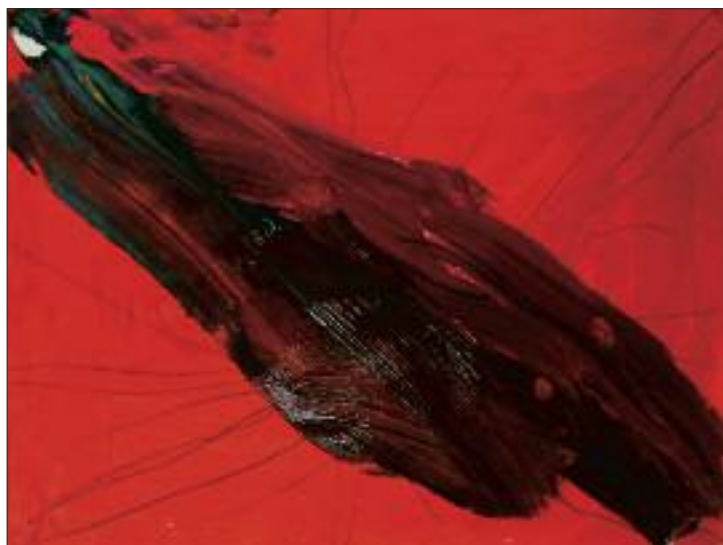
Prințul prefăcut de regină în lupul rău.

Regina s-a plictisit, așa că stă cu mâinile la spate.

Așa arată supărarea prințului.

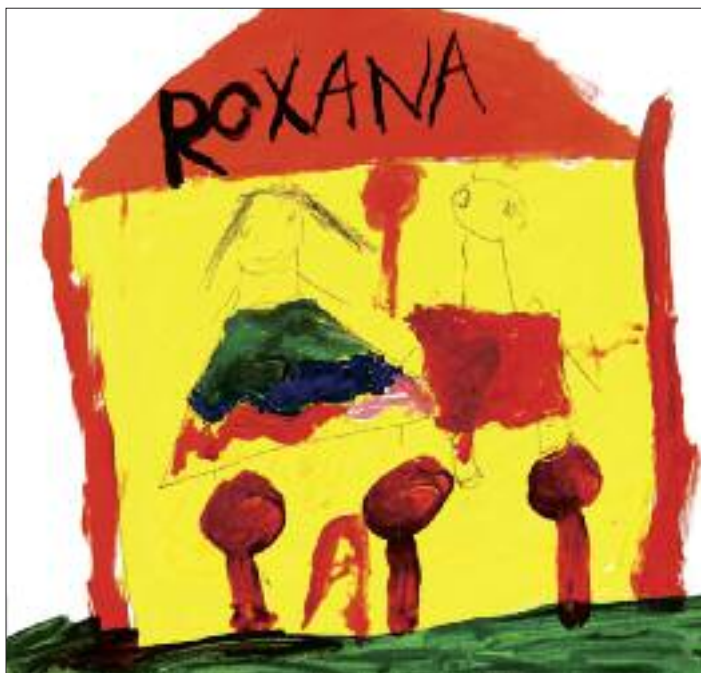

Și asta e inima lui, de lup plângăcios. Amărâtă tare.

Cum cresc florile (Nicoleta, 7 ani)

Așa beau apă florile. Întâi ies cu un picior din zăpadă, să vadă cam cum i-afară. Pe urmă beau sifon roșu de rege și cresc cât vor.

Casa lui Făt Frumos și a soției lui (Nicoleta, 7 ani)

Conversație despre soția lui Făt Frumos:

Sergiu e de părere că „Soția are ochii îngrijiți. Ce înseamnă, zic eu? Păi niște ochi îngrijiți înseamnă că nu-i scapă pe jos, că sunt spălați. Întreb: și dacă-i scapă? Îi spală bine și-i pune la loc pentru că sunt albaștri, zice Nico. Insist: și cum mai e soția? Păi iese la flori și când le zice ceva, ele se fac păsări și vin pe umărul ei. După asta, se duc la loc și se fac flori la loc.“

La Contessina (5 ani) acasă n-apuci să fii singur.
Mereu e cineva cocoțat pe tavan, care dansează
cât are chef. Cam pe la 5 e ora de tango.

Mădălin (8 ani), pictorul de curte al pisicimii mondiale

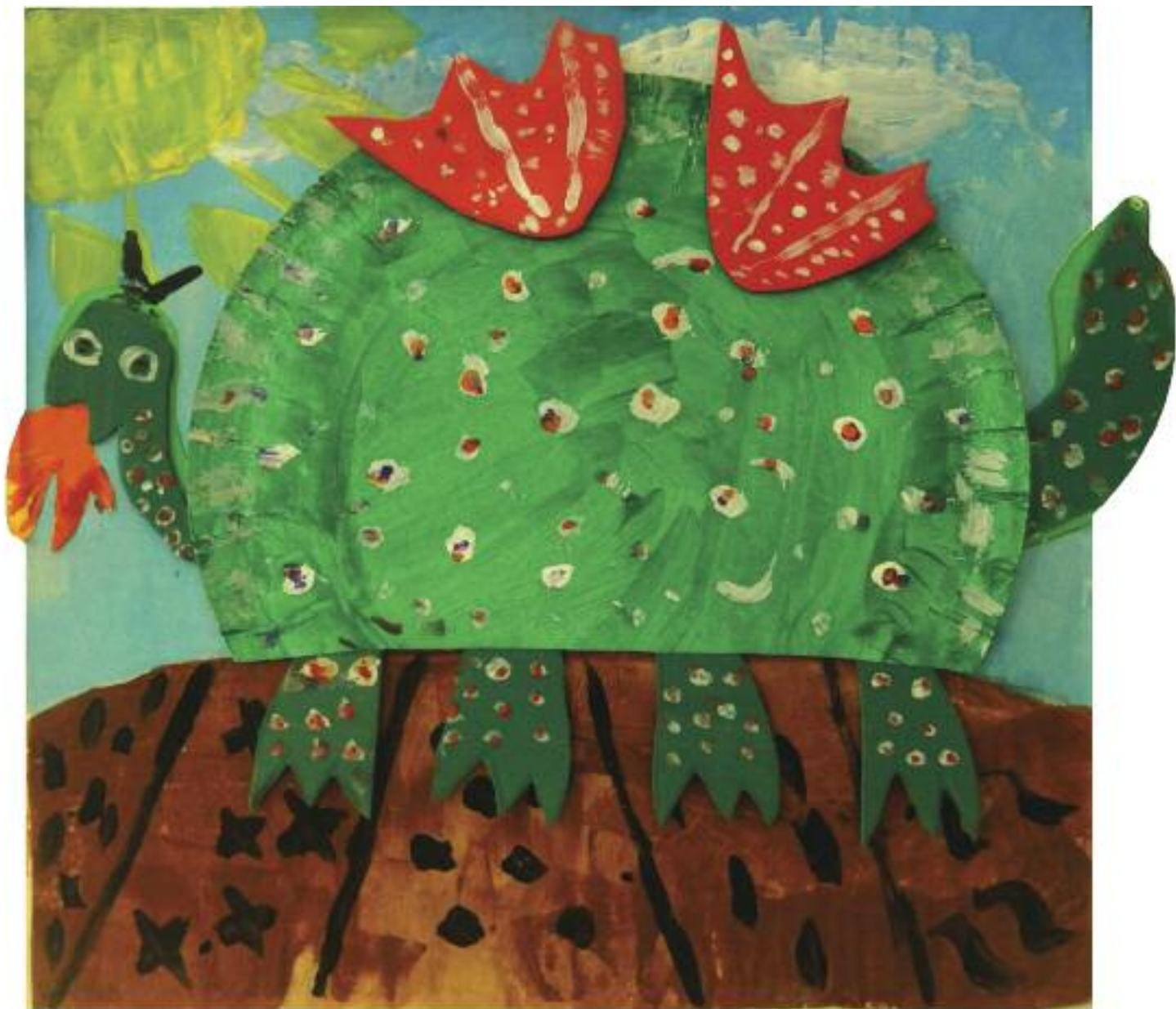

**Povestea lui domnu' Pufu și a doamnei Pufa
(Bianca, 6ani)**

*Era cald și puteai să mănânci înghețată.
Domnul Pufu a zis: vreau și eu. Așa s-au
cunoscut: domnul Pufu uitându-se la ea cum
mâncă de una singură. Ea mânca o înghețată de
mere și el a cerut una de căpșuni, că n-avea bani.
Îi dăduse pe mâncare. Ea i-a luat. Pe urmă
s-au dus la parc. Parcul era frumos, cu vată
de zahăr și leagăne. După ce s-au jucat, au mers
la restaurant, unde doamna Pufa a comandat
mămăligă cu smântână și domnul Pufu varză
cu cârnați. Dar a venit o vrăjitoare urâtă.
Mirosea ca gunoiul, avea pălărie mov și pielea
ei era verde. Domnul Pufu și doamna Pufa
s-au speriat și au fugit departe tare, adică acasă.
Acasă la doamna Pufa, că acolo erau ei bine.
S-au uitat la un film 3d și au făcut floricele.
După aceea au dormit și s-a terminat povestea.
De fapt, nu. Dimineața au venit părinții lor
să-i vadă, fiindcă le făceau o surpriză, adică o
pizza, fursecuri și o limonadă. După ce au plecat
tații și mamele lor, domnul Pufu și doamna Pufa
au făcut petrecere în pijamale și acum chiar
că s-a terminat povestea.*

Pingu și Pinga. (Bianca, 6 ani)

Carmen a făcut pământul, apoi a venit Ana și a pus cerul.

Carmen a spus că trebuie un soare și niște nori. Apoi Simona a adăugat și ea puțină culoare pe corp. Vasilică îndată a decupat picioarele, capul, coada și aripile. Iar Carmen, împreună cu mama ei au decupat și pictat câțiva solzi, ochii și coroana. Carmen a fost de părere cum că „*balaurul era furios din cauza ăstora!*” Mama a explicat: „*Adică pământul nu era neted și îl cam înțepa la picioare.*”

Doamna Coconașela. (Bogdan, 11 ani)

Cei 8 vulpezauri rupeștri. (Vasilică, 11 ani)

Domnișoara Faustina
e deosebit de intrigată.
Nu se aștepta să devină
muza domnului Croco.
(Andreea, 11ani)

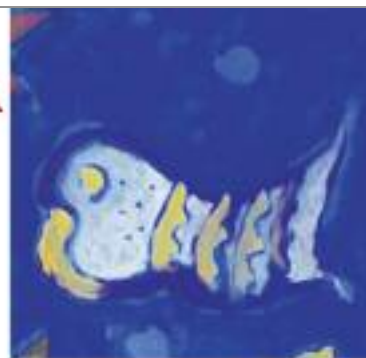

Pentru Ionuț (7ani), Croco e ghiduș.
Nu e nici urât, nici mușcător. Avea nevoie de un soi de
petic, așa, ca la pirați. Ionuț i l-a proptit pe față, la sfârșit.
De fapt, Croco e un ins perfect cumsecade.

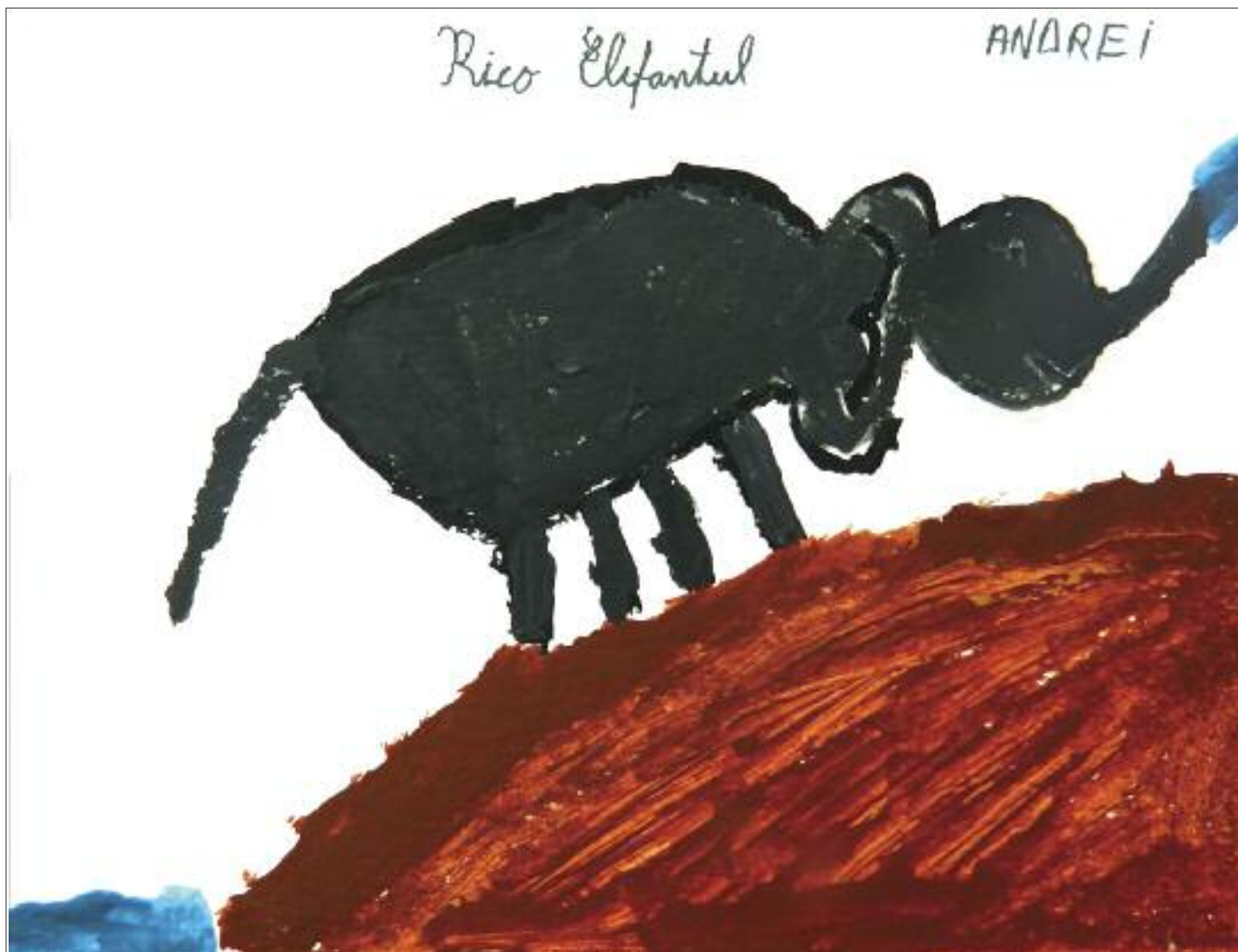

Dino cel chel
și vulcanul
oțărât.
(Mihai, 14 ani)

Lumea e foarte preocupată să
iasă afară. De oriunde.
Din chenar sau din pagină.
Rico, însă, repară totul și poate
chiar să tragă marea de mână
înapoi atunci când dă semne
că vrea să fugă din poveste. Așa
procedează cu eroii lui Andrei,
cel de 11 ani pe pământ.

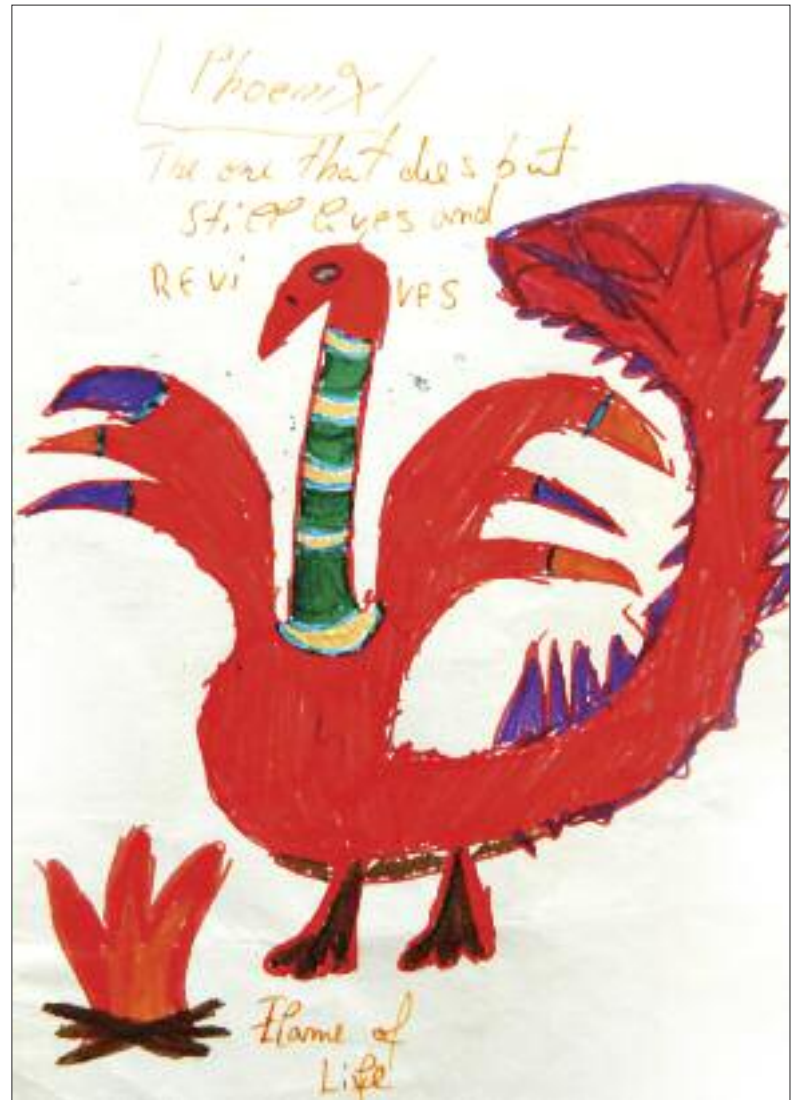
Bibi (3 ani) are o viteză incredibilă.
De dragul ei, toată lumea merge
într-un picior, să-i facă loc.
Chiar și bufnița Gug.

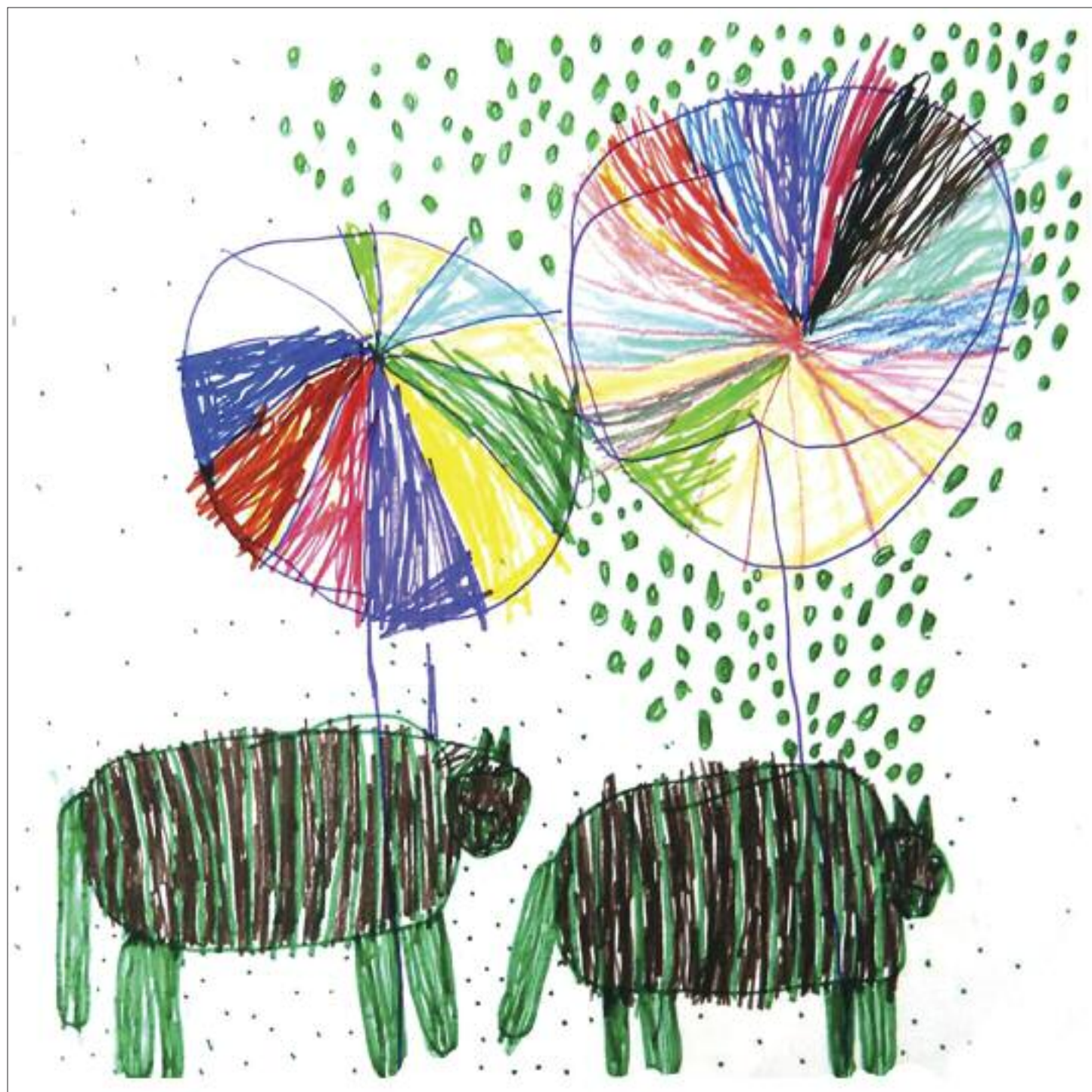

Phoenix

Îmi amintesc că eram fericită... Mă mișcam mult, stăteam cu prietenii prin oraș, mâncam ce vroiam. Azi, nu mai am voie să fac nimic din ce făceam înainte. Trebuie să am mereu grijă și cu ceea ce mănânc și cu ce fac eu în general: să iau pastilele, să nu uit când vin la spital, să fiu atentă la analize și puls, iar în ceea ce privește mișcarea, n-am voie să fac prea multă, deoarece obosesc rapid și poate fi periculos pentru corpul meu. Cu alte cuvinte, am devenit responsabilă pentru mine, pentru viața mea. Mai nou, mi-am dat seama că nu-mi place întunericul și urăsc doliul. De ce întunericul? Poate pentru faptul că eu cred că și în cel mai adânc întuneric eu o să găsesc lumina. În ceea ce privește doliul... cred că are legătură cu întunericul. Nu-mi plac tristețile gratuite. Am trecut prin multe și o să mai trec. Chiar dacă am multe greutăți de dus, sunt fericită și optimistă, pentru că eu sunt o pasăre Phoenix. Ea, chiar dacă este doborâtă, reînvie mai puternică și cu mai multă inițiativă. Așa sunt și eu, reînviiu din încercări. Azi, cu siguranță, pasărea noastră, trecând prin ultima încercare, a găsit lumina devenind lumină.

(Francesca, 14 ani, I.C. Fundeni)

Povestea lui Fifi, a lui Fafa și a oceanului de suc (Bianca, 6 ani)

Fifi și Fafa erau două pisici verzi nedespărțite. Amândouă aveau umbrele la fel, care să le ferească de valuri. Trăiau pe marginea unui ocean de suc de stafide. Dimineața își muiau mustățile în ocean. Ca să nu mai fie crețe. Nu le plăceau mustățile făcute permanent.

Într-o zi, Fafa a căzut în suc stând de vorbă cu o perie de dinți cam grasă. Oceanul a furat-o și pe urmă a aruncat-o în sus, direct pe un pește cu blană. Fifi a plâns mult. Era prea singură.

Într-o zi de marți, Fifi s-a sculat și a văzut o stradă în ocean, direct în fața ei. Sucele făceau munți pe lângă asfalt, la stânga și la dreapta. Fifi nici nu mai știa cum arată coada lui Fafa, așa de mult timp i se părea că trecuse. Departe, în zare, se auzea o răsuflare grea. Era peștele blănos, care sforăia de mama focului. Fifi s-a uitat amărâtă, crezând că o să zărească măcar un pic din Fafa. Dar nimic. Strada se oprea înainte de a putea ajunge la pește. Așa că Fifi s-a făcut ghem și s-a culcat, prăpădită.

Stelele de jeleu sclipeau parfumate, însă Fifi nu ajungea nici măcar la o gheruță de-a lor. Dimineață, în ceața grea, ghici două urechi scufundate în blana peștelui plutitor. Era Fafa, sora ei. Ar fi recunoscut-o dintr-o mie. După vârfurile verzi. Însă tot era prea departe, deși peștele se mai mișcase între timp. Se făcu din nou noapte. Din cer, coborî un fir auriu, de care Fifi se prinse cu o ultimă nădejde. Fără Fafa, n-avea chef de nimic, deci trebuia neapărat să ajungă la ea. Cerul strălucea și oceanul zăcea, fără să-i pese. Fifi nu știa să înoate, așa că tremura din tot corpul. Se gândea: Ce sunt eu? O pisică zgribulită înfășurată într-un fir de aur, care plutește sub stele. Cu gândul la Fafa. Era frig, avea blana ciufulită și nasul uscat. Adormi la loc. În zori, auzi un mieunat dedesubtul ei. Fifi se legăna în aerul înghețat, atârănând de firul mic. Deasupra peștelui. Își aminti că are umbrelă. Se desprinse de firul auriu cu groază, dădu drumul la umbrelă și țipă: Fafa, vin! Ateriză pe blana peștelui uriaș direct lângă surioara ei. Își innodară cozile și dormiră nas în nas până la adânci pisinețe.

Pempsefon, ariciul nepieptănat.

(Mihaela, care are o soră pe nume Alina și ține mult la ea)

Iepurosul Bambexin și amicul lui, Oscar, cel cu nas sensibil și roz.

(Andreea, 11 ani)

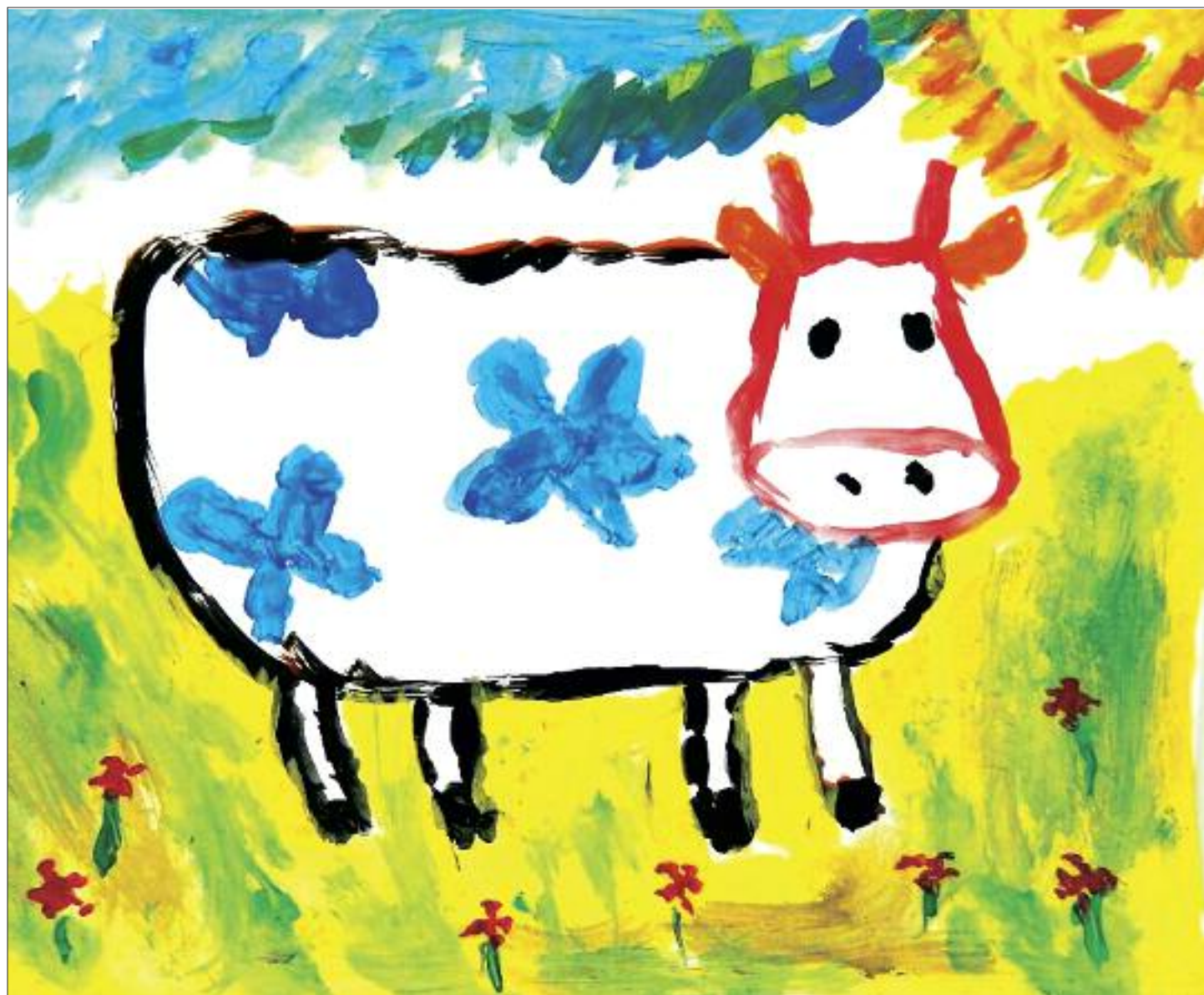

Renumita Pisicuță cu băscuță.
(Carmen, 7 ani)

*El este câțelul Nimeni, care vine de niciunde și nu se duce nicăieri și pe care nu l-a iubit nimeni, niciodată. Și care plânge o baltă de lacrimi.
(Carmen, 7 ani pentru totdeauna)*

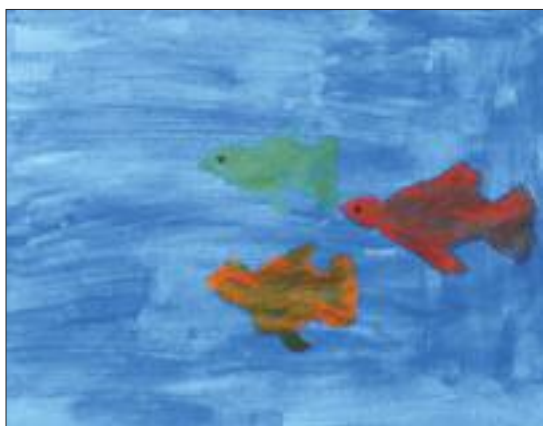
Văcuța care a băut lapte cu trifoi albastru. (Opera lui Raul, 4 ani, împreună cu bunica sa)

Piu și mama lui. (Carmen, 7 ani)

*În ocean, soarele răsare
numai când scoate limba,
e albastru și se cam încurcă
printre peștii care
s-au spălat pe dinți.
(Florin, 10 ani)*

*Cârd de broscuțe
intimidate.
(mămica lui Ionuț,
un băiețel de 7 ani)*

*Crapii cu nas coroiat care
poartă șosete. (Ana, 13 ani)*

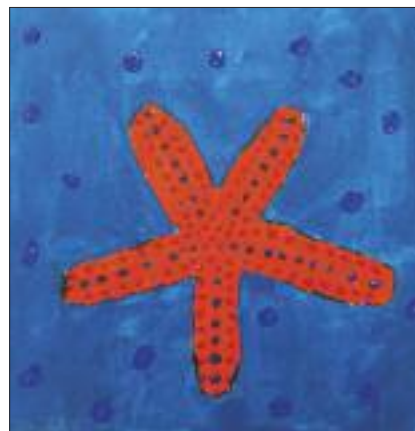
Era foarte greu
 și acolo se aflau
 caracatițe,
 astronauți
 de mare
 (scafandri), meduze
 cu dinți de vampir
 și atunci Iți a zis:
 „Ooh, cum
 o să trecem noi
 labirintul acesta?”
 Dar peștișorul
 azuriu, prietenul lui
 Iți (nu se vede că
 s-a ascuns acum)
 era curajos
 și a spus:
 „Nu-ți fă griji!
 Vom trece noi
 și labirintul acesta!”
 (Fabian, 7 ani)

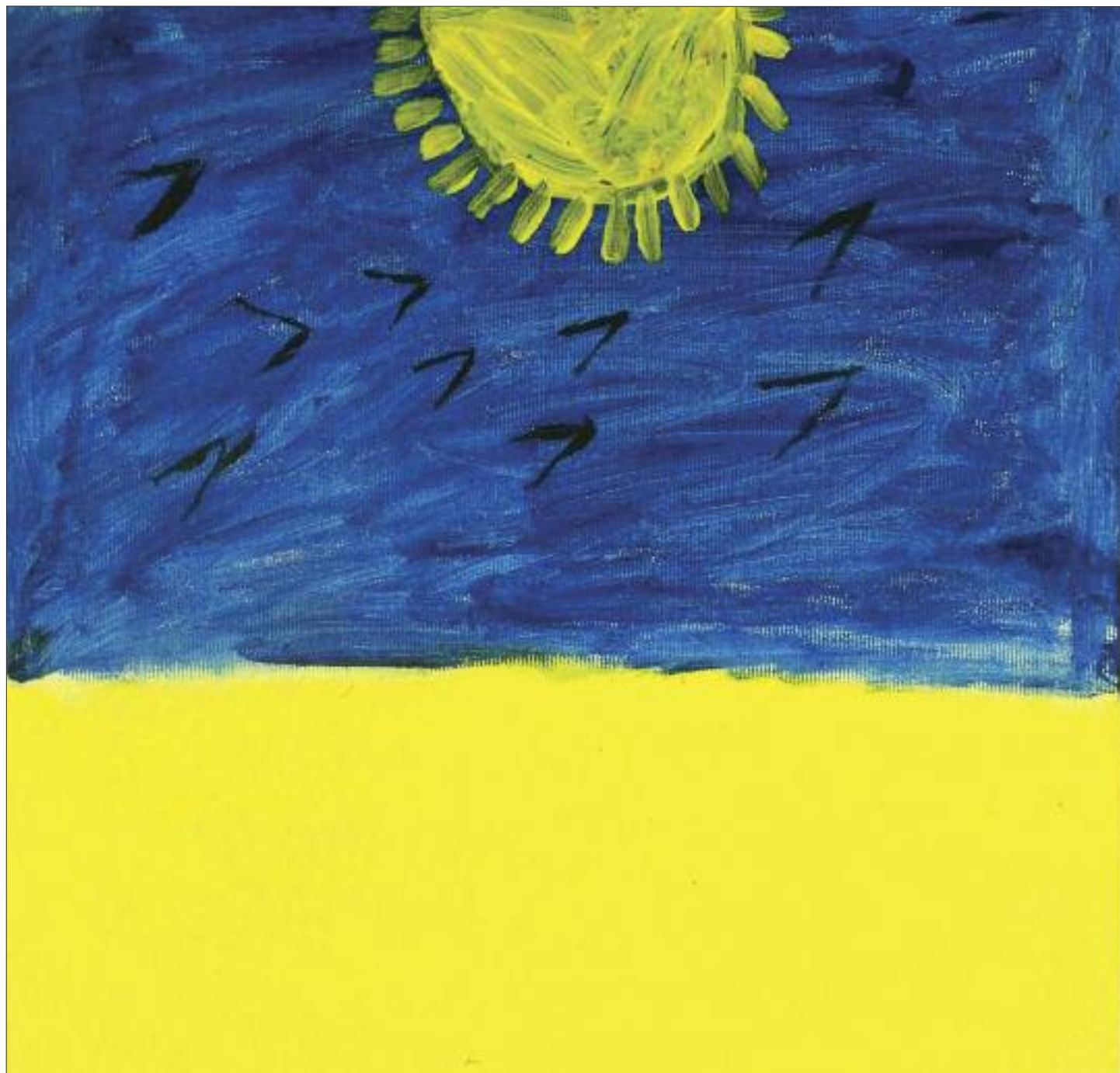
Rechinușul Zguf, care are un ochi roșu de frică. (Ionuț, 7 ani)

Steaua
 de mare,
 pistruiată
 de la injecții.
 (Alexandra,
 10 ani)

Pe plaja asta nu e nimeni. Niciodată. (Liliana, 17 ani).

Doi oameni și o umbră. Ei vor să ajungă la colacul de salvare. Barca a rămas mică și nu-i mai încap, așa că nu mai contează. (Vlad, 8 ani)

Marea lui Edi (4 ani) a înghițit fața de masă,
pe care stau de obicei culorile.

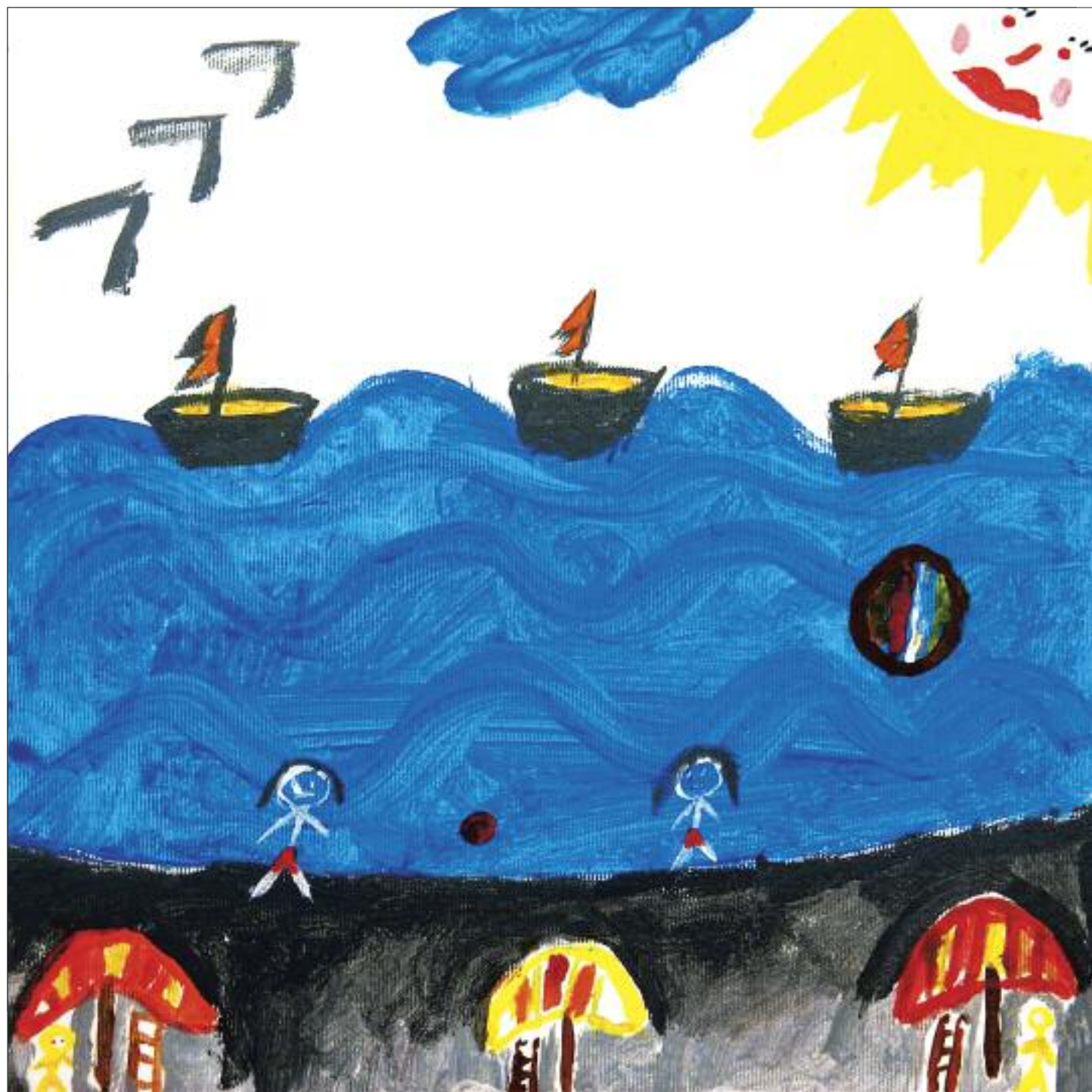

Carmen și mămica ei, atunci când așteptau împreună o veste.
(Carmen nu împlinise 7 ani)

*Marea de foc,
care te ustură,
pentru că stă
în branulică.*
(Larisa, 3 ani)

Carmen
și mămica ei
pe plaja
cu nisipul
negru.

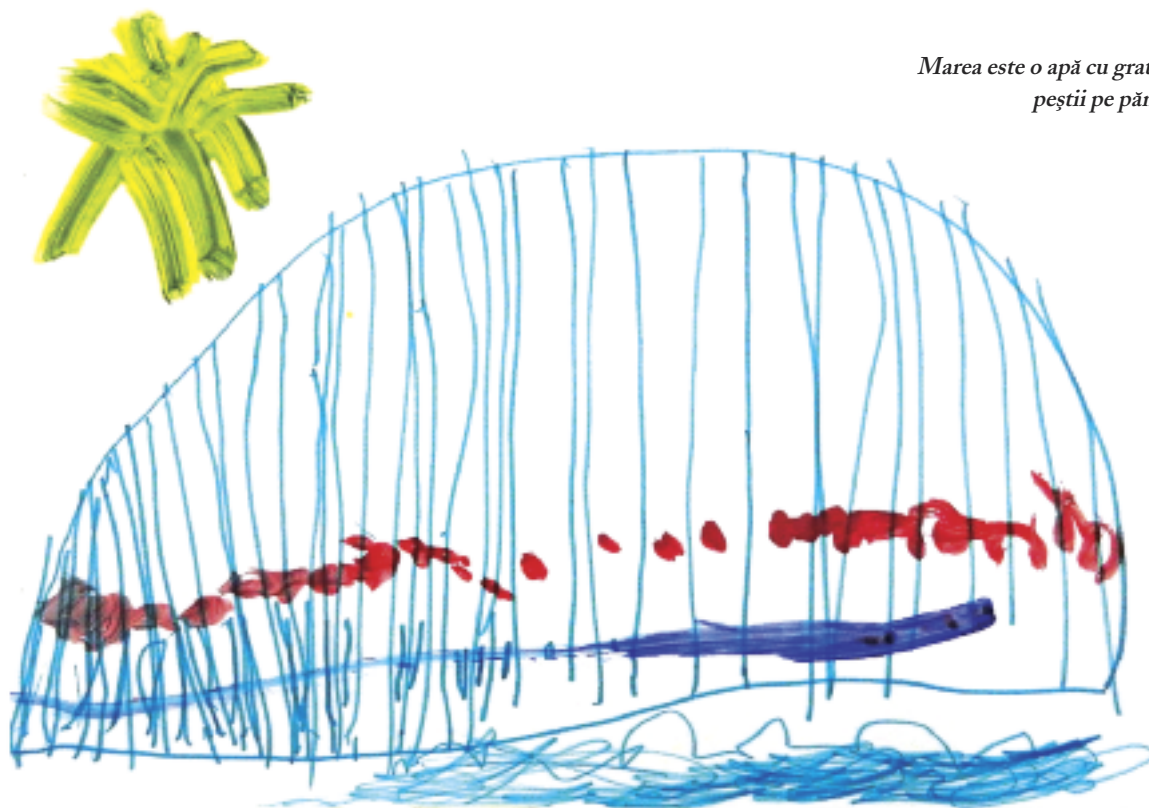

Rechinul Anei
(13 ani) bea lapte,
are 3 centimetri
și doarme într-un
rest de cochilie.
E în clasa a patra
și scrie poezii
pe nisip,
pentru că apa
se vaită
că n-are ce citi.

Peștii au o casă moale. Pe horn iese un sirop de
agrișe și după asta o știu puii ei.
Casa asta e mama lor. (Elvis, 4 ani)

*Marea este o apă cu gratii, ca să nu ajungă
peștii pe pământ. (Alin, 4 ani)*

Soarele a lăsat un cerc pe pământ. În el sunt eu și sora mea. Avem apă și plajă înăuntru. E ca vara, când mergem cu tata la baltă. Și ne păzește un copac. (Elena, 10 ani)

Mihai (13 ani) e departe de muntele roz.
Spune că acasă la el e iubirea.

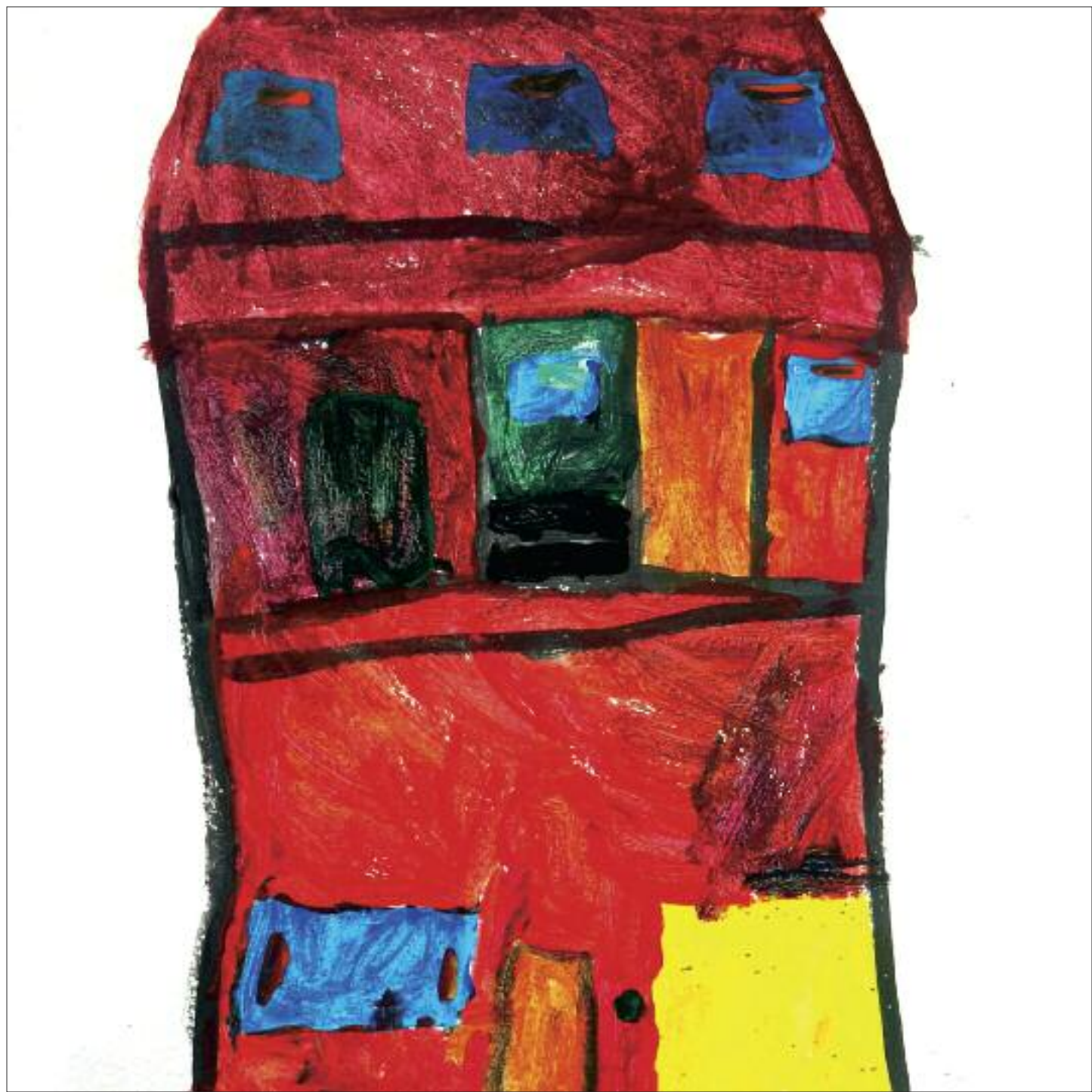

Și casele au nevoie de puțin sprijin moral.
Așa că fie că apar două de-odată, fie că lumea doarme
pe tăpșan. (Maria, 13 ani)

E lucru știut că nu trebuie să insiști atunci când
n-ai dispozițiune. Denisa (7 ani) și Alexandra (11 ani)
s-au învoit să facă cu schimbul. Una dintre ele
desena casa și apoi se odihnea. Cealaltă își lua avânt
și desena locatarii. Fără pretenții. Cu capul în jos,
cu copacii plutind și mai ales cu inimi din belșug.
Așa a devenit opera lor o eșarfă neprețuită
care circulă-n târg. Parol.

În casa nouă, unde vreau eu, nu ne-am băgat încă, dar avem o chestie cu care să punem florile la ferestre. Am un pui de prepeliță pe care-l cheamă Todo și are pete gri și este într-o cușcă, să nu scape. Și îi dăm de mâncare și nu țipă la mine, decât la verișoara mea. Și nu mi-e dor de-acasă, pentru că aicea la spital îmi fac rochie la mașina de cusut și îl coși tu pe domnu' Pufu. (Bianca, 6 ani)

*Casa mea mă așteaptă,
dar e cam ciufulită. (Bianca, 6 ani)*

*Cea mai fericită zi din viața mea?
Când am ieșit din spital... (Florin, 13 ani)*

Acasă la Ana e lumină multă. Acum, mai multă ca niciodată...

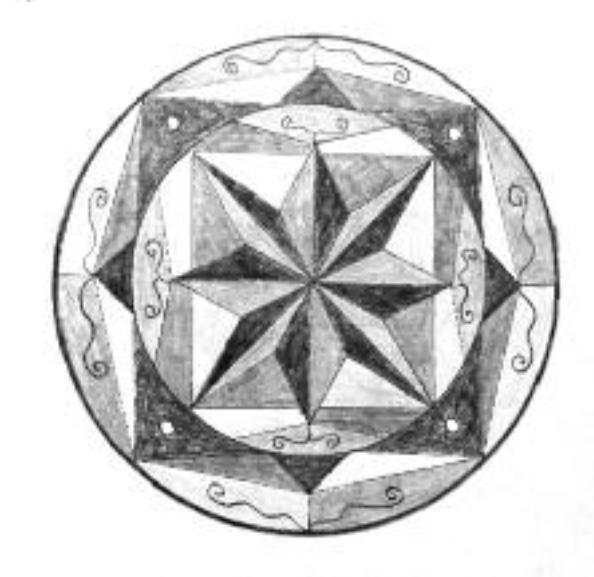
Nori scăpați în lume. (Mihaela, 7ani)

Acasă la mine? Eu sunt pentru casa mea o atracție, adică un pol, că nu pot să stau fără ea. Acasă am familia care mă iubește. Eu nu pot să stau fără casa mea. Și ea mie îmi place oricum. Mi se pare ca un palat, unde mi se fac toate poftetele. În casa aia eu am crescut și nu m-am mutat niciodată de-acolo în niciun hotel și nici n-am vrut să stau în altă casă. La spital, la Foișor, am plâns c-am vrut acasă. Eu, dacă am o păturică din casa mea, o recunosc imediat după miros. Are ea mirosul ei, îmbietor și frumos, că o dau și cu parfum în fiecare zi. Colțul care îmi place cel mai mult din casa mea e ăla unde e patul meu moale și bun. Decât cu o dormeză, mai bine cu un pat.

În patul meu am numai vise frumoase. La spital, de exemplu, am visat că ne-am mutat de-acasă toți și-am plâns. De n-am mai putut. Eu acasă am o grădină așa de mare, și vișini, și cireși, și meri, și-o mână pe care-o cheamă Sabina. Când îi dă tataie drumul din grajd o ia la fugă ca nebuna... E albă pe burtă și pe spate, e ca un ponei. Mă joc cu ea, că are un lanț la gât care n-o strânge și când vine lângă mine nu mai pot de bine.

(Leo, 9 ani)

Mandale. (Alex, 16 ani)

Mandale. (Florin, 13 ani)

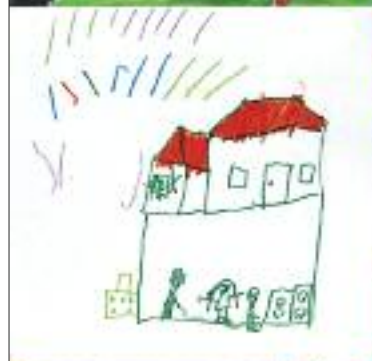

Suflet de câțel

Într-o zi, mergând agale pe o stradă
lăturalnică și cufundat în gândurile mele,
am întâlnit un câțel. M-am oprit și,
uitându-mă în ochii lui negri, am văzut
cum mă privea, parcă rugându-mă să-l iau
acasă. Am stat puțin pe gânduri și ce
mi-am zis: „Ce-ar fi să am și eu
un prieten necuvântător?”

DIN ZIUA IN CARE L-AM LUAT,
acest animăluț blănos s-a atașat atât
de mult de mine, că, unde mergeam eu,
mergea și el, cu excepția orelor când eram
plecat la școală. CÂND VENEAM
ACASĂ, ÎL GĂSEAM așteptându-mă.
Îmi arăta cât de bucuros este de sosirea
mea făcând tumburi și rostogolindu-se
și aștepta apoi cuminte să-i ofer biscuitul
lui preferat. ȘI AȘA, zilele treceau ușor.
CHIAR DACĂ ÎNTÂMPINAM
greutăți, îmi era mai bine alături de el.
Mă obișnuisem să MĂ CONFESZ LUI.
El mă asculta și, parcă înțelegându-mă, mă
făcea să trec cu bine peste tot. ȘI FĂRĂ
SĂ VORBEASCĂ, el știa să-mi ofere o
dragoste necondiționată și, chiar dacă
se întâmpla să mă supăr pe el
și-l goneam, el tot venea la mine
dând din coadă.

Adam, 17 ANI,
I.C. FUNDENI

*O, acasă mă distrez
la culme. De ce e toată
așa roșie? Pentru
că sunt eu teribil.
(conversație cu
Denis, 9 ani)*

Casele îmbrățișate.
(Maria, 3 ani)

**Casa unei fete
cu părul roșu
(Nicoleta, 7 ani)**

Dialog:

- Cine stă aici?
- O fată.
- Singură?
- Da, că știe să-și prăjească
cartofi.
- Mamă are?
- Nu.
- Tată are?
- Nici.
- Și ce face toată ziua?
- Nimic. Așteaptă.
- Ce?
- Nu știu.

*Balele de pământ se nasc
pentru ca să stăm noi în ele.
Ăsta e un loc de joacă gol,
unde nu e nimeni.
(Andreea, 11 ani)*

*Noaptea, stelele sunt mai mari
decât casele. Cerul se umple
și se-aude cum ele stau de vorbă
și mai fac și tabla înmulțirii, ca să n-o uite.
(Cristi, 5 ani)*

*O casă cu picioarele-n
nori, printre
caise și caiși,
pe deasupra cu
șerbet.* (Gabriel, 11 ani)

Casa unde doarme
ploaia.
(Maria, 3 ani)

Casa pictată
de tătucul lui Edi
(4 ani), în tăcere.

Casă de om și casă de înger. Stau una lângă alta, înghesuite, și uneori își dau coate, din prietenie. (Maria, 3 ani)

Casa e o oglindă.
Și în spatele ei o cauți
întotdeauna pe mami.
(Elvis și mămica lui)

Casele țin norii pe sus pentru
că scot fum pe horn. Altfel
ne-am pomeni cu ei la ușă,
întrebându-ne cât e ceasul.
(Elvis, 4 ani)

Din când în când plouă cu
clătite. O puzderie. Doar așa,
ca să putem „servi” desertul
în natură. (Elvis, 4 ani)

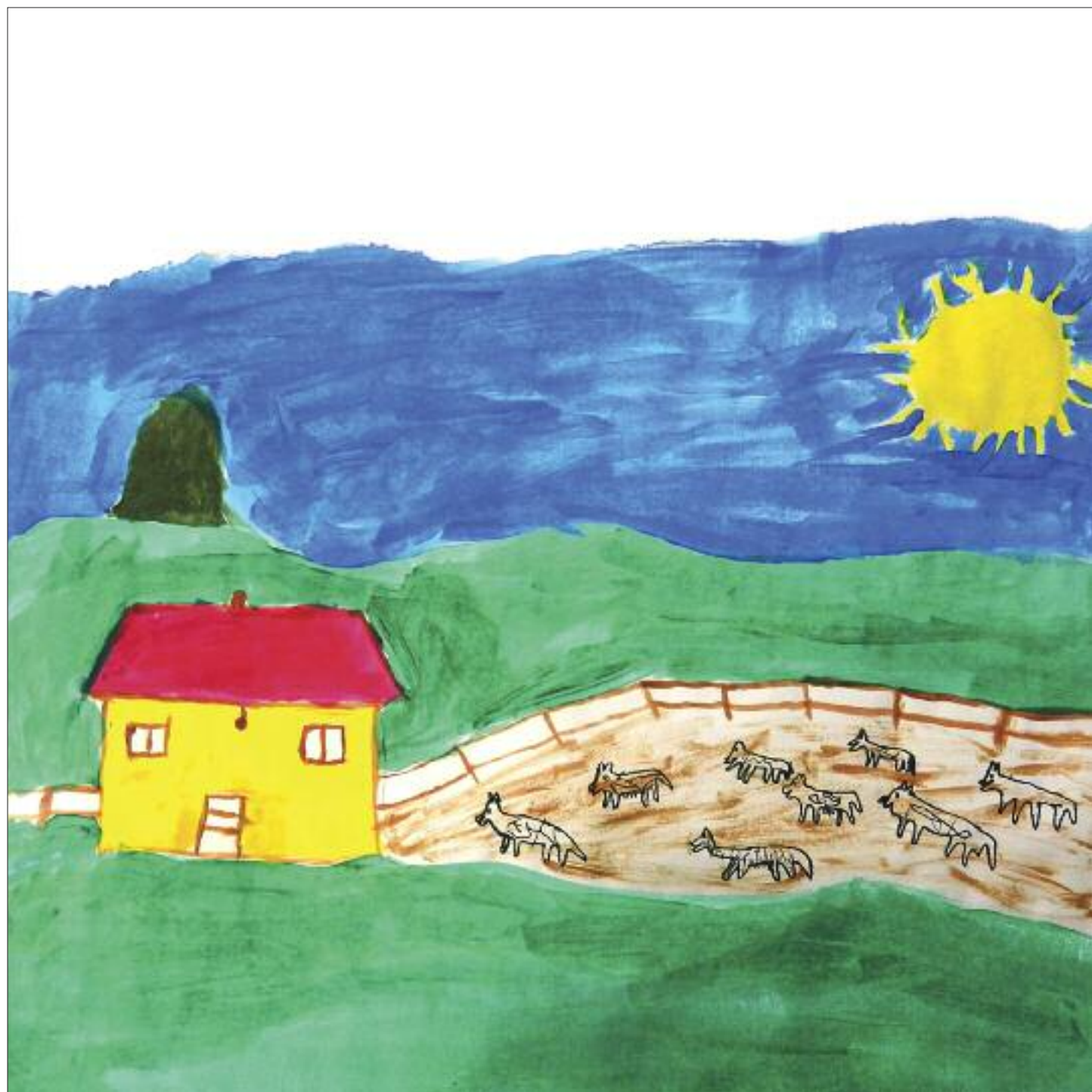
Focul ăla care se vede de departe e de la mine, de unde stau toți și mă așteaptă. (Alin, 4 ani)

Acasă suntem buluc, unii peste alții, tot timpul vine cineva. Eu nu-mi pot imagina cum e să nu te caute nimeni, să nu te sune măcar cineva. Am auzit o doamnă cum zicea că la spital e mai bine ca acasă. Așa ceva nu pot să cred. Păi la noi mereu cineva face de mâncare și nu contează că acum mama stă cu copiii mei. Ea e ca și cum aș fi eu și eu sunt exact ca și cum aș fi ea. Cu sora mea, la fel. Nu există că nu-i copilul meu Contesa. Nu se poate așa ceva în mintea mea. Cum să nu fie? Tot copilul meu e, și A-CASĂ e la noi toți, cu toate neamurile. (Mătușa Contesei, o fetiță care are 3 ani)

Acasă, e nebunia de pe lume... Păi am acolo tot: mama, tata, copaci, animale. Asta am eu în inima mea... (Vasilică, 12 ani)

Există un acasă al golului despre care nu vorbim,
dar și un acasă al luminii, care trebuie
văzut de departe... Florin (11 ani) e discret.

Casele au ecou. Se
găsesc una pe alta,
chiar dacă nu se văd
ochi în ochi.
(Florin, 11 ani)

Cerul lumii, înțepat de acoperișuri. (Willy, 10 ani)

Ce să zic, casele sunt deschise, dar nu de bună voie... (Andreea, 17 ani)

Ipsos pictat: de sus în
jos și de la stânga la
dreapta: Ionuț, 7 ani,
Larisa, 3 ani, Vasilică,
12 ani, Ionuț și
mămica, Andreea,
17 ani, tatăl lui
Ionuț cel mărișor,
11 ani, Andreea, 17 ani,
Ionuț, 7 ani, Larisa,
3 ani, Irina, 12 ani,
Florin, 11 ani, Ionuț,
7 ani, Flori, 13 ani.

Un copac înăuntru și încă unul împărțit în două case... Dar amândoi în floare. (Andreea, 17 ani)

Acasă îmi place
să mă joc cu frații mei
și cu sora mea mai
mare și cu fratele meu
geamăn. Și cu mingea
și cu cățelii.

Am o groază de
porumbei și 10
iepuri... Plus că acasă
al meu e tata,
că mama e tot
timpul la spital
cu mine...

(Bogdan, 11 ani)

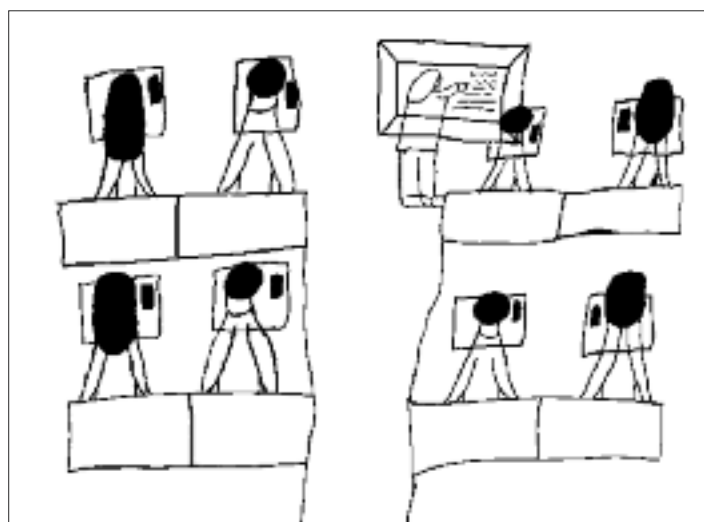
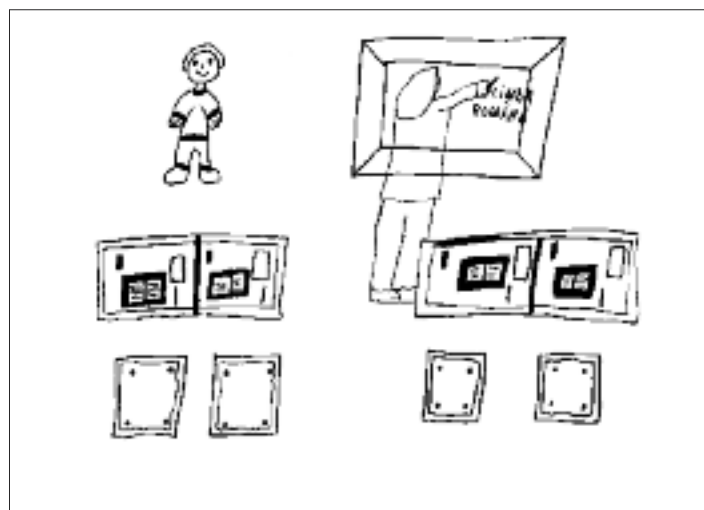
Of, acasă... Dar până la
urmă, acasă-i unde se face
bine el. Nici nu mă mai
gândesc, că mi se crapă
inima dacă-mi aduc aminte
de celălalt copil. Ce, nu e și
el copil? Fără mamă lângă
el să-l spele, să-i facă de
mâncare. Dar altfel zic: să
se facă bine Alin, și nu mai
vreau nimic. Pe urmă, o fi
loc și pentru acasă.

(Mămica lui Alin, un
băiețel în vârstă de 4 ani)

Câte ceva despre școală. (Bogdan, 8 ani și Marinus, 10 ani)

30 de grade

*Asta înseamnă că nu este nici cald, nici fierbinte. Cum e mai rău. Domnul cu pălărie preferă să închidă ochii, pentru a nu vedea monstruozițările din jur, și să țină mâinile în buzunar, că doar nu s-o face părtaș la necurățiile celor din jur. Cine zicea că somnul națiunii naște monștri? Ce păcat că are ochii închiși! Nu poate vedea că refuzând postul de actor a fost prins în cel de figurant. Și tocmai a născut ...
Ce este acolo?*

(Sebastian, 18 ani, I.C. Fundeni)

*Dinozaurul mare,
copil pe planeta pământ*

*Era sus. S-a împiedicat
și a căzut. A căzut pe planeta
Pământ. Câțiva oameni
care au stat în calea lui
au murit, pentru că el era
tare. Așa, copiii au rămas
fără mămici și fără tătici.
Aceștia au promis
că n-o să stea niciodată
în calea pietrelor.
El? Norocul lui,
nu s-a lovit.*

(Andreea, 8 ani, I.C. Fundeni)

Doctor BÂZDÂGANIE

*„Ce-ar fi să pun la punct ceva ce este
atât de imperfect precum inima!“,
zise el într-o zi. Că la școală doar asta
se cere, să fii perfect! Ia s-o aliniez,
s-o ordonez, s-o micșorez, o, pardon,
s-o eficientizez, adică să o fac mai
puțin primitoare fără nicio denivelare,
doar scoatem inimi pe bandă,
că așa-i cerut în sistem.*

... ȘI SURPRIZĂ!

*DR. BÂZDÂGANIE, produsul finit:
tare, brută, pardon brut, mare
și cu inima tare, de fiare.*

(Marian, 16 ani, I.C. Fundeni)

Animalele stau și ne ascultă pe noi ce vorbim. Iar păsările tot aia fac, că de-aia se tot clatină în jur.
(Bianca, 6 ani despre Școala de Spital P.A.V.E.L.)

*Profii: doamna Betty, pictată de Cosmin, 14 ani, domnul Mihai, pictat de Vasilică, 12 ani
și doamna Lucia, pictată tot de către Cosmin*

Contessina despre tati și mami. La numai 3 ani

*Știți ce-aș vrea? Să nu mai fie nimeni aici. În spital.
Într-o bună zi. Iar dumneavoastră, tot cu copiii noștri
să fiți, dar să fie sănătoși. Și în altă parte...
(mămica lui Ionuț, 7 ani)*

Mămica și Carmen (care mereu va avea doar 7 ani).
Obraz lângă obraz.
Sau despre cum ne zâmbesc
stelele brunete.

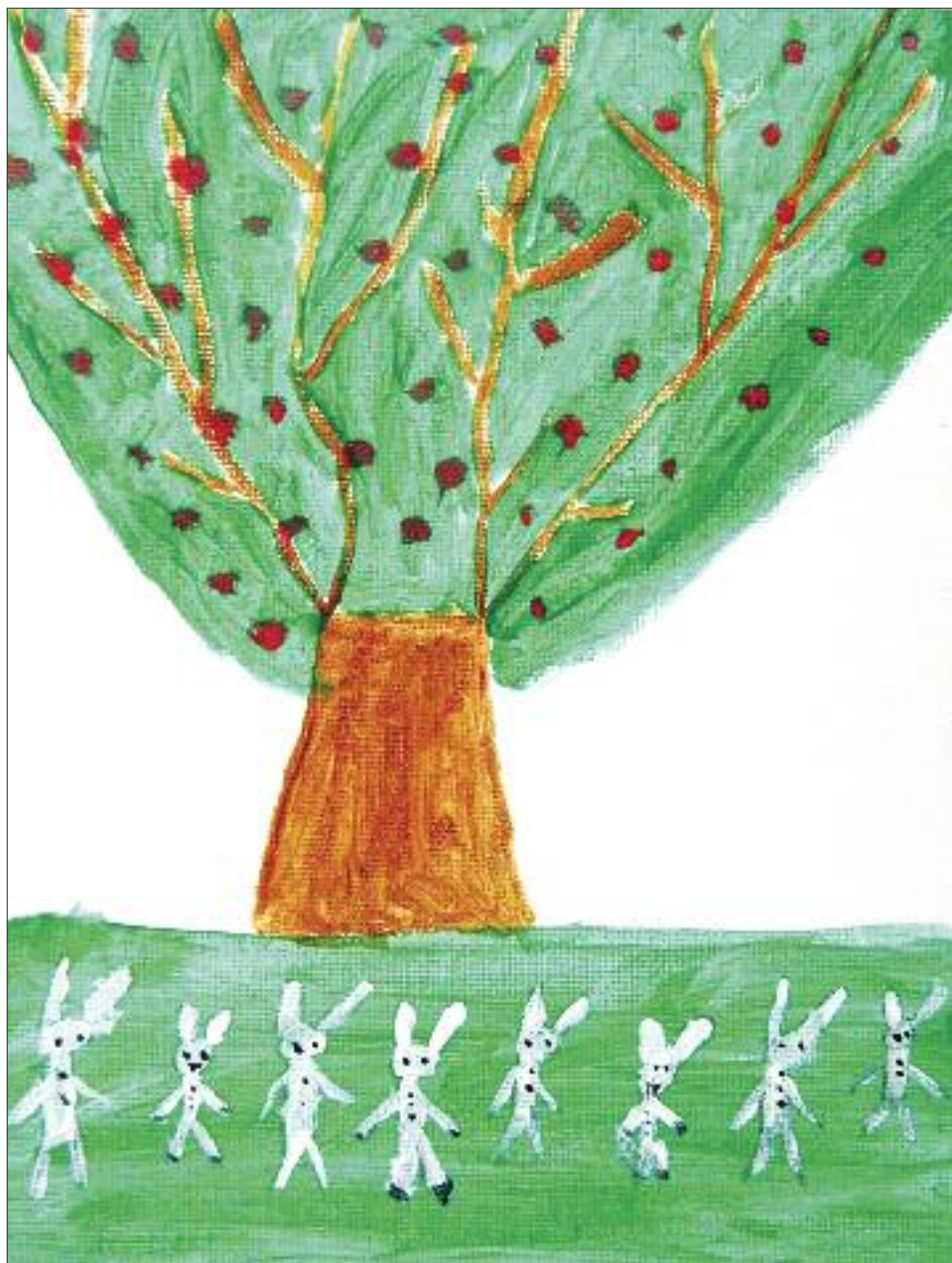

10. L'arbre et l'homme

*Unde ai văzut tu pom așa mare? La mine-acasă, noaptea,
când mă plimb cu fratele meu și sunt fericit. (Dialog cu Vasilică, 12 ani)*

*De ce au nasturi iepurii ăștia ai tăi? Că vine
Paștele și atunci trebuie să fii îmbăcat frumos. (Dialog cu Vasilică, 12 ani)*

Aș vrea să fac o serie luuungă, luungă cu copăcei. Are ceva? Eu cred că te îndrăgostești de un lucru și e bine să-l faci atent, să te ocupi, să nu-l lași baltă. Să fii cu inima toată la el. Așa cum e Dumnezeu cu inima la noi. (Andreea, 17 ani)

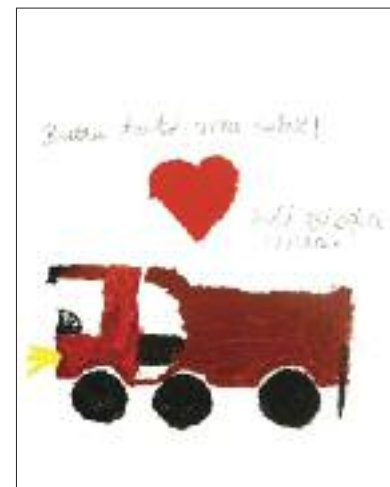

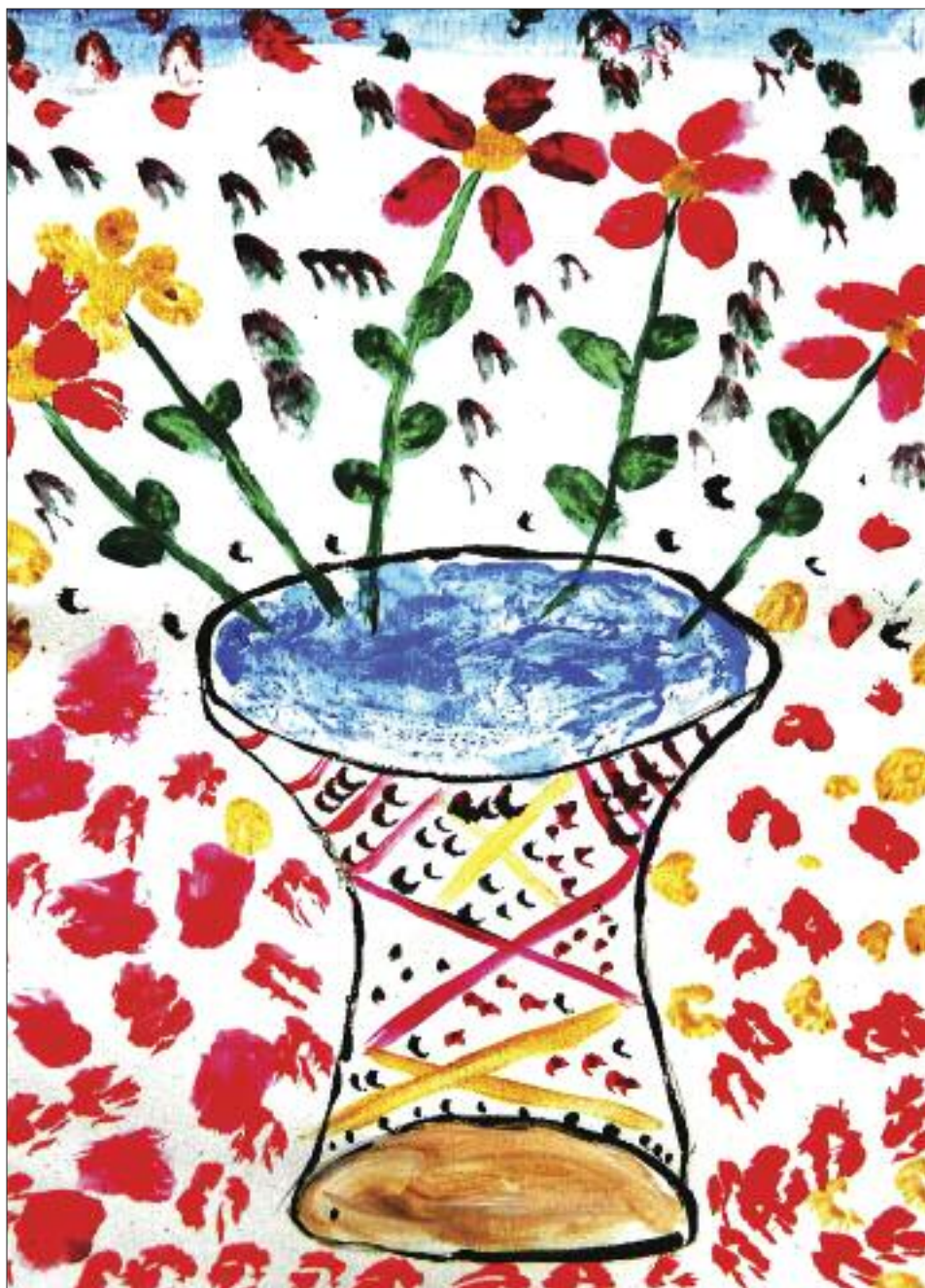
*Am răbdare. Am... Și cred. Cred că Dumnezeu și-a dovedit puterea. Mereu o face,
și cu mine, și cu alții. Credem și eu și mama că Dumnezeu nu ne lasă. Niciodată.
(Andreea, 17 ani)*

Acasă mă ia tati cu basculanta
și mă plimbă. El mă iubește,
că a stat cu mine la toate operațiile.
Și mai e și surioara mea, care e
deșteaptă la școală și
mă învață și pe mine.
Acasă e că mi-e dor tare.
(Elena, 11 ani)

„Fac și eu aici niște flori, cum pun acasă la mine, pe masă. Azi e ziua fetei mele și eu nu sunt cu ea. Dar... să se facă el bine. Încă nici nu-mi vine să cred ce ni se întâmplă... Eram o familie foarte unită. Acum... unii acasă și alții la spital.“ (mama lui Ionuț, care împlinește 12 ani curând)

Studii după Van Gogh, făcute de Vasilică
(12 ani) și Willy (11 ani)
la camera de joacă

*Doamne, dar el e cel mai
bucuros să țină pe toată lumea în
brațe. Uite-așa te pupă și te pune
lipit de capul lui, de te topește...
Frații lui mai mari nu mai știu de ei.
Uite-așa. Se lasă pe ei pentru
copilul ăsta. Ni l-a dat nouă
Dumnezeu pe Dragoș, care
e numai suflet, doar doar
om pricepe și noi câte ceva.
(Mama lui Dragoș, 5 ani)*

*O floare pentru
mamaia mea din
castel. Ea are
mâncarea care-mi
place și bicicleta
mea în curte.
(Alin, 3 ani, unul
din cei mai mititei
locuitori
ai comunei
Castelu)*

Primăvara are pete. Nu vreau să pun numai ghiocci.

Poftim, că am pus și niște gărgărițe. Și vezi că și râd. Că așa-i place mamei. Vrea să mă vadă râzând.

(dialog cu Andreea, 10 ani)

Vreau acasă la mine. Să mănânc friptură bună bună, făcută de mamaia, să joc fotbal cu prietenii mei. Câți prieteni vin la tine? Vin, dar nu chiar toți. Unii nu mai vin. Că ei cred că ce am eu se ia. Și tu ce părere ai? Ce să zic... Asta e. Dacă nu mai vor să vină... Eu le-am zis. Oricum, rămân cu verișorii mei. Pe ei i-am pictat. (Conversație cu Leo, 9 ani)

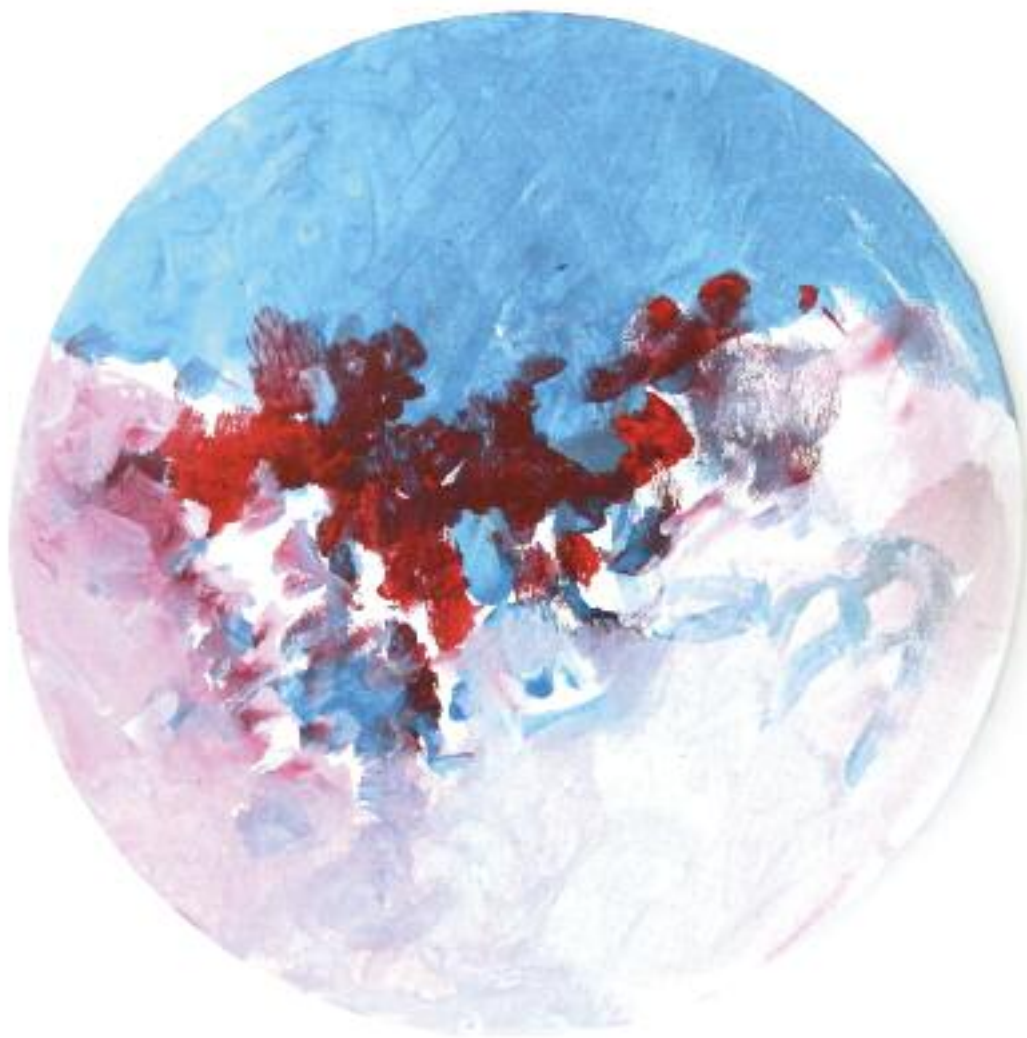

Eu stau la țară și la mine sunt păsări multe. De-aia le fac. Că le-am văzut. Și zboară mereu peste mine. La țară e altfel. E frumos, nu știți dumneavoastră cum e, că aici deschizi ochii și nimic. Și nici nu auzi ceva, decât mașini. O cutie. Ei... totuși, aici avem net și jucării. Asta-mi place. (Leo, 9 ani)

Curcubeul e o minune. Ca să găsești la capătul lui comoara. Și ce e cu comoara asta? Păi nu se vede? O ladă, aia cu x pe ea. Și înăuntru? Tot ce vrei. Eu vreau să ne luăm o casă unde să stăm toți și să nu mai plecăm niciodată din ea. Nici la spital. Nicăieri. (Dialog cu Alexandra, 12 ani)

Abia ghicind. (Andreea, 17 ani.)

Zăpada sare în cer. (Ionuț, 7 ani)

Primăvara lui Dragoș, 5 ani

Între iarnă și primăvară, între aici și foarte departe. (Ana, 13 ani și Carmen, 7 ani)

*Pomul care-și ține merele pe sus, că-i mai trebuie timp.
Să fie ele dulci și să le dea cui are el poftă, nu așa, oricui.*
(Nicoleta, 7 ani)

Dacă ești fluture și stai închis, trebuie să-ți piepșeni hainele.
Și te foiești cu ele în culcuș, pentru că nu poți îndrăzni
să te arăți oricum, dacă, vreodată, cineva ți-ar da drumul afară.
Soarele, care n-are ochi, e din ce în ce mai mare
și înghite hârtia. (Nicoleta, 7 ani)

Grădina de degețele.
(pictură făcută
cu mânuțele lui de către
Alexandru, 5 ani)

*Vara e cea mai roșie din toate, pentru
că te ustură fața. Și soarele e roșu și mult pe cer.
Și noi suntem mici pe sub copăcei și ne ascundem
în batiste, dar degeaba. (Alina, 5 ani)*

Zgomotul puternic
al verii. (Alina, 5 ani)

*Eu sunt curajos, mai plâng doar la injecții. Dar rar.
Așa ajung eu acasă, când vine toamna, ca un vânt. (Alin, 4 ani)*

*Stăm și noi aici... Ce să facem?
 Pictăm. N-am pictat în viața mea.
 Copilul? Îi e rău. Doarme.
 Cât doarme, dau și eu cu pensula,
 să-mi mai treacă de inimă rea.
 M-am obișnuit cu masa asta,
 cu fața de masă și staaaau așa
 și mă gândesc. Cât? Și până când?”
 (Mămica Alinei,
 fetița de 6 ani, plecată la îngeri)*

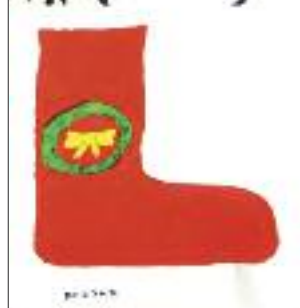

*Toamna nimic nu stă la locul lui și curg toate. Aici e ploaia care ia culoarea
de la copaci și de-aia nu se mai văd. Și ce rămâne? Nimic. Totul e gol.
Numai noi stăm singuri. (Conversație cu Alin, 4 ani)*

Ana a pictat despre Crăciun încă din luna august, 2013... „Cum E Moș Nicolae? Iubitor, a răspuns ea. Cum o să fie de Crăciun? O să fim împreună, toată familia, toți cei dragi, și o să miroasă a cozonaci. Făcuți de mama.“ Doamna Betty o întrebase și ea: „Ana, ce simți tu despre tine? ...Că sunt o binecuvântare.“ S-a uitat pe urmă sfioasă, în jos, și a zâmbit. Pentru totdeauna.

Cum de ce i-am pus
iepurele pe cap?
Așa sunt prințesele
Paștelui, n-au numai
coroană, au și un iepure
care le piaptână întruna.
Ele mai au și ouă
pe rochițe, dar și el
molfăie unul roșu,
că asta-i culoarea
care trebuie de Paște.
(Bianca, 6 ani)

Când o să mă fac mare,
am să am ochi albaștri, așa ca tataia...
(Andrei, 4 ani, căruia îi plăceau florile enorm)

De Paște ești fericit. Acum, habar n-am cum
o să fie anul ăsta. Dar toată clasa mă știe
că mă bat cu oricine, că le sar în apărare.
Ce, n-o să mă bat eu cu boala asta, dac-o fi? Eu
sunt mai băiețoasă, așa. Și-mi plac și iepurii,
că doar de-aia îi pictez. Nu? (Andreea, 15 ani)

Unde e țara din care vine
iepurășul? Departe. E țara zilelor
de Paște. Și cum ajunge la noi?
Zboară greu, că îl cam trag în jos
sacoșele pe care ni le aduce.
Ce e înăuntru, în sacoșe?
Cozonac mult și căluți și un cățel,
Pluto. Iar el, sărăcuțul, roade
doar morcovi, dar îi convine.
De ce oare? Pentru
că îl dor picioarele de la aer,
dar ne iubește.

(Conversație cu Ionuț, 7 ani)

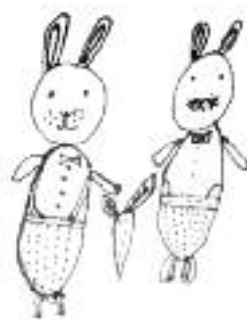
Denis, 11 ani

Anemona, 11 ani

Iepurelo este numele ei. Un băiat i-a desenat capul.
Nicoleta (7 ani) s-a năpustit și i-a făcut rochie
și inimi, că nu poți merge golașă, tocmai
când vine primavara și trebuie să fii prezentabilă.

Denis, 11 ani

Mihaela, 6 ani

*De ce nu are casa ferestre?
Pentru că se deschid
abia de Paște, când vin culorile pe ouă.
(Mădălin, 8 ani)*

Înainte de Paștele din anul 2014, a plouat mult.

Bătea și vântul, cu putere. De obicei, vara mai poți zări mame și copii încercând să se joace într-un parc.

Dar înainte de Paști era pustiu. În pictura Andreei sunt, totuși, multe ființe...

*Visez că o să mă ridic din cărucior... O să dansez,
o să fie așa... Aproape că nici nu mă pot gândi...*
(Andreea, 17 ani, înainte de a șasea operație, pe care o aștepta cu credință)

Bogdan, 11 ani

Ana, 13 ani

Bogdan, 11 ani

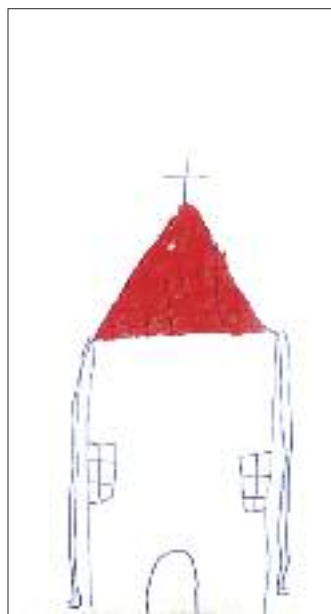
Alin, 4 ani

Ionuț, de ce vrei să te faci diacon? Pentru că am voce și o să cânt cu tata la biserica unde cântă el. De fapt nu știu, poate mă fac fotbalist. (Ionuț, 11 ani)

Sfinții Nectarie și Arsenie or fi pe pereți? Nu știu. Lasă că-i punem noi. (Dialog cu mămica lui Elvis, un băiețel de 4 ani)

Am desenat aici o biserică bătrână, că are plete. (Florin, 11 ani)

*„Asta nu-i o biserică, pentru că, uîte, în vîrf
nu are o cruce, ci este o pasăre care zboară.”
(Opinia lui Flavius, 12 ani, despre biserica
pictată de Florin, 11 ani)*

Bianca, 6 ani

„Să mori înseamnă
să te faci înger și să ai
grijă de mine.“
(Alin, 3 ani)

Îngerul Biancăi,
al Andreei, sora ei,
și al verișoarei ei.
(Bianca, 6 ani)

Înger în rochie roz
(Bianca, 6 ani)

Dumnezeu are barbă și
nițică chelie, că are o
vârstă, dar e roz,
că e bine dispus.
(Raul, 10 ani)

De ce vrei să te spovedești? Pentru că-mi place. Ce anume? Tot, tot, tot, tot. Așa vreau eu. Și cum a fost când te-ai spovedit ultima oară? Frumos, pentru că popa era bun. Și ce i-ai spus? Nimic. Dar el era bun... Ce culoare vrei să folosești pentru biserică? Negru. Și pe cer ce culoare? Roz. Roz sunt norii? Da. Norii și a și b și tot alfabetul. Ca să citească Dumnezeu despre mine. (Conversație cu Anemona, 11 ani)

Anemona, tu în pictura asta zbori? Da. În stânga sunt două prietene de-ale mele și în dreapta aia pe sus, sunt eu. Unde vrei să zbori? În cer. În cer? Da. De ce? Pentru că vreau să vorbesc cu Dumnezeu. Cum e El, bătrân, tânăr? Tânăr. E un băiețel de 8 ani. Ai ceva anume de vorbit cu El? Pentru că e bun și spune vorbe bune. Ai vrea să-i zici ceva? Da. Ce anume? Nu știu, mă gândesc până atunci. Rămâi în cer sau te întorci? Mă întorc. Din ce motiv? Pentru că vreau să-i mai văd o dată pe cei de-aici. De acolo nu-i vezi? Nu. De ce vrei să-i mai vezi o dată? Pentru că mă iubesc. Cine te iubește? Toți. Și tu? Eu iubesc pe toată lumea. (Conversație cu Anemona, 11 ani)

*Așa arată Iisus. E blând și are ochi albaștri.
(Ana, 13 ani)*